Apocalipsa - Comentarii W. McDonald

A. Titlul şi salutul (1:1-8)

Primul verset anunţă tema cărţii, respectiv lucrurile care trebuie să se întâmple în curând. Cartea Apocalipsei este în principal o derulare a viitorului. Această descoperire a evenimentelor viitoare i-a fost dată de Dumnezeu lui Isus Cristos. La rândul Lui, Domnul Isus a încredinţat-o îngerului Său iar îngerul a făcut-o cunoscut robului Său Ioan. Scopul urmărit de Ioan în redactarea Cărţii a fost de a împărtăşi informaţiile acestea cu robii Domnului, adică cu toţi credincioşii adevăraţi. Făcând aşa, Ioan a mărturisit despre cuvântul profetic pe care Dumnezeu i l-a vestit şi mărturia pe care a depus-o Isus Cristos. Pe scurt, Ioan a mărturisit despre toate lucrurile pe care le-a văzut în vedeniile sale cereşti.

E limpede că Dumnezeu a rânduit ca această Carte să fie citită în biserică, deoarece a făgăduit o binecuvântare specială celui care citeşte cu voce tare această carte şi tuturor celor din adunare care ascultă această carte şi o pun la inimă.

Timpul împlinirii profeţiilor era aproape.

Ioan adresează cartea celor şapte biserici situat în provincia romană Asia. Această provincie se afla în Asia Mică, pe teritoriul actual al Turciei. Mai întâi, Ioan le doreşte acestor biserici har... şi pace.

Harul înseamnă favoarea nemeritată a lui Dumnezeu şi tăria de care avem nevoie în viaţa de credinţă cotidiană.

Pacea este calmul ce rezultă din acest har, care îl învredniceşte pe credincios să înfrunte prigoane, dureri şi chiar moartea. Se spune că harul şi pacea provin de la Sfânta Treime. Ele vin de la Isus Cristos, martorul credincios, Cel întâi-născut din morţi, Stăpânitorul regilor pământului. E limpede că aici este descris Dumnezeu Fiul.

El este martorul vrednic de încredere.

Ca întâi-născut din morţi, El este Primul care a înviat din morţi, Cel care nu va mai muri şi Cel care deţine locul de onoare şi pre-eminenţă între toţi cei ce sunt înviaţi din morţi ca să se bucure de viaţa veşnică. El mai este şi Stăpânitorul peste toţi regii pământeşti. După acest salut iniţial, Ioan aşterne în scris omagiul de laudă pe care îl aduce Domnului Isus.

Mai întâi, îl numeşte pe Mântuitorul Cel care ne-a iubit (ne iubeşte, în textul marginal), şi ne-a spălat de păcatele noastre în sângele Său. Observaţi timpurile gramaticale utilizate: ne iubeşte - timpul prezent, acţiune continuă; ne-a spălat - timpul trecut, lucrare încheiată. Observaţi şi topica: El ne iubeşte şi, într-adevăr, ne-a iubit cu mult înainte de a ne fi spălat (aici varianta din textul marginal este prima din numeroasele variante pe care le redă ediţia NKJV în cazul Apocalipsei, unde atât manuscrisele cele mai vechi (NU) cât şi manuscrisul majoritar (M) sunt în acord, opunându-se variantei TR, KJV şi NKJV. Motivaţia constă în faptul că Erasmus, care a publicat primul Nou Testament în limba greacă (în 1516), a avut doar un singur exemplar din Apocalipsa, care nu era prea exact. De aici şi numeroasele mici variaţiuni care au rezultat în notele de subsol sau textele marginale. Din fericire, celelalte cărţi ale Noului Testament au fost reprezentate prin manuscrise aflate în mare măsură în acord cu marea masă de manuscrise ce încă nu au fost descoperite. În acest comentariu puţinele schimbări majore care s-au operat au fost semnalate ca atare. Combinaţia dintre NU şi M va fi, credem noi, varianta originală. Acolo unde se constată diferenţe între NU şi M, este de preferat textul majoritar M). Apoi observaţi şi preţul plătit de El: sângele Său. Dacă ne facem sinceri o auto-evaluare, vom fi obligaţi să mărturisim că preţul a fost prea mare. Căci nu meritam să fim spălaţi cu un preţ atât de exorbitant.

Dragostea Sa nu s-a mărginit la spălarea noastră, deşi putea foarte bine s-o facă. El ne-a făcut o împărăţie (textul marginal din NKJV) şi preoţi pentru Dumnezeul Său şi Tatăl. Iar ca preoţi sfinţi, noi aducem jertfe spirituale lui Dumnezeu: persoana noastră, avutul nostru, lauda noastră şi slujirea noastră. Ca preoţi regali, noi vestim excelenţele Celui care ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată. Dacă vom medita la această minunată dragoste, vom ajunge îndată la concluzia că El este vrednic de toată slava, onoarea, închinarea şi lauda pe care I le putem aduce din plin. Şi El este vrednic să aibă toată puterea (stăpânirea) asupra vieţii noastre, asupra bisericii, lumii şi întregului univers. Amin.

Acest binecuvântat vine din nou pe pământ în care de nori. Venirea Lui nu va fi nici locală, nici invizibilă, pentru că orice ochi îl va vedea (Matei 24:29,30). Oamenii care s-au făcut vinovaţi de răstignirea Sa vor rămâne înmărmuriţi. De fapt, toate seminţiile pământului vor fi cuprinse de jale din pricina faptului că El vine să-Şi judece vrăjmaşii şi să-Şi întemeieze împărăţia. Credincioşii nu sunt cuprinşi de jale la venirea Sa, ci spun: „Amin. Vino, Doamne Isuse!"

Acum intervine o schimbare de vorbitor. Domnul Isus Se prezintă pe Sine ca fiind Alfa şi Omega (prima şi ultima literă din alfabetul grec), începutul şi Sfârşitul (textele critic şi majoritar omit: „începutul şi Sfârşitul"). El străbate timpul şi eternitatea, epuizând vocabularul superlativelor. El este izvorul şi ţelul creaţiei. El este Cel care a început şi va sfârşi programul divin în lume. Ei este şi a fost şi va veni, etern în fiinţa Sa iar ca putere: Cel Atotputernic.

Vorbitorul este din nou Ioan, care se prezintă drept fratele şi părtaş al tuturor credincioşilor la necaz, la împărăţie şi la răbdarea lui Isus Cristos. El leagă aici necazul, cu perseverenţa (răbdarea) şi cu împărăţia. Tot aşa le-a legat şi Pavel la Fapte 14:22 când i-a îndemnat pe sfinţi să „rămână în credinţă,... spunând «Prin multe necazuri trebuie să intram în împărăţia lui Dumnezeu.»"

Ioan era acum în închisoare pe insula Patmos din Marea Egee, din pricina loialităţii sale faţă de cuvântul lui Dumnezeu şi faţă de mărturia lui Isus Cristos. Dar temniţa a devenit anticamera cerului, în care el a primit vedeniile privitoare la slavă şi judecată.

Ioan era în Duhul, adică umbla într-o părtăşie neumbrită cu El, fiind astfel în postura de a putea primi comunicaţii divine. Asta ne aminteşte că pentru ca cineva să audă, trebuie să fie aproape. „Secretul Domnului este cu cei care se tem de El" (Psalmul 25:14). Faptul s-a petrecut în ziua Domnului, adică in prima zi a săptămânii, ziua în care a avut loc învierea lui Cristos, ziua în care S-a arătat după aceea de două ori ucenicilor Săi şi ziua în care a coborât Duhul, la Rusalii. Ucenicii s-au adunat să frângă pâinea în Ziua Domnului iar Pavel i-a îndrumat pe corinteni să facă o colectă în prima zi a săptămânii. Unii cred că Ioan se referă la timpul judecăţii despre care scrie în această carte, dar sintagma este foarte diferită în original („Ziua Domnului" este he hemera tou Kuriou în greacă; „Ziua Domnului" (textual: „domnească") este „he Kuriake hemera" (de unde şi termenul anglo-saxon „kirk, church").

Deodată Ioan a auzit în spatele lui cu claritatea, volumul şi tonul unei trâmbiţe.

Era Isus, care l-a îndrumat să scrie într-o carte ceea ce avea să vadă şi s-o trimită celor şapte biserici. Întorcându-se să-L vadă pe Vorbitor, Ioan a văzut şapte sfeşnice de aur, fiecare având o bază, o tulpină verticală şi lampa de deasupra, ce ardea cu untdelemn.

Persoana din mijlocul celor şapte sfeşnice a fost Unul ca Fiul Omului. Nu era nimic între El şi sfeşnicele individuale, nici o agenţie, nici o ierarhie, nici o organizaţie. Fiecare biserică era autonomă. Descriindu-L pe Domnul, McConkey spune:

„Duhul scotoceşte prin tărâmul naturii ca să găsească simbolurile care ar putea transmite cât de cât minţilor noastre înceţoşate şi mărginite gloria, splendoarea şi maiestatea Acestuia Care vine, Care este Cristosul Revelaţiei.”

Haina Lui exterioară era o mantie lungă de judecător.

Brâul de aur cu care era încins la piept simbolizează neprihănirea şi credincioşia cu care judecă El (Isaia 11:5).

Capul şi părul Lui erau albe ca lâna, întruchipând eternitatea Sa, ca Cel Bătrân de Zile (Daniel 7:9), precum şi înţelepciunea şi curăţia judecăţilor Sale.

Ochii Lui, ca para focului ne sugerează cunoaşterea perfectă, capacitatea infailibilă de a pătrunde în miezul lucrurilor şi fiinţelor şi o forţă de a scruta, de a cerceta până în străfunduri, de care nu te poţi ascunde.

Picioarele Domnului erau ca bronzul strălucitor, arzând într-un cuptor, întrucât bronzul este prezentat în Scriptură ca tip al judecăţii, aceste cuvinte vin în sprijinul părerii că aici se are în vedere, în principal, funcţia judiciară a Domnului Isus.

Glasul Lui era ca vuietul valurilor mării sau ca o cădere de apă în munţi, maiestuos şi cutremurător.

El ţinea în mâna Lui dreaptă şapte stele, indicând stăpânire, putere, control şi onoare.

Din gura Lui ieşea o sabie ascuţită cu două tăişuri, cum este Cuvântul lui Dumnezeu (Evrei 4:12). Aici se referă la verdictele de o mare acuitate şi acurateţe pe care le emite El cu privire la ai Săi, aşa cum reiese din scrisorile adresate celor şapte biserici.

Faţa Lui era ca soarele când străluceşte în puterea Lui la amiază, relevând splendoarea uimitoare şi gloria transcendentă a Dumnezeirii Sale.

Combinând toate aceste gânduri, îl vedem pe Cristos în toate perfecţiunile Sale, fiind suprem calificat să judece cele şapte biserici. Mai târziu în cuprinsul acestei cărţi El îi va judeca pe duşmanii Lui, dar „judecata trebuie să înceapă de la casa lui Dumnezeu" (1Petru 4:17). Observaţi însă că în fiecare caz judecata îmbracă altă formă. Bisericile sunt judecate cu scopul de a le curaţi şi răsplăti, pe când lumea este judecată pentru a fi pedepsită.

La vederea Judecătorului, Ioan s-a proşternut la picioarele Lui, ca mort, dar Domnul L-a reanimat, descoperindu-se pe Sine ca Cel dintâi şi Cel de pe urmă, acesta fiind un titlu al lui Iehova (Isaia 44:6;48:12).

Judecătorul este Cel Viu, care a fost mort dar acum este viu în vecii vecilor, ţinând cheile Hadesului şi ale Morţii, având control asupra amândurora şi putând în mod unic să învie din morţi.

Hades reprezintă aici sufletul iar Moartea trupul. Când moare cineva, sufletul este în Hades, denumire prin care este descrisă starea de dezmembrare, de dezlipire de trup (în româneşte: „locuinţa morţilor", n.tr.). Iar trupul se duce în mormânt. Pentru credincios starea dezmembrată este tot una cu aceea de aflare în prezenţa Domnului. La înviere, sufletul este reunit cu trupul glorificat şi răpit (înălţat în văzduh), fiind dus în casa Tatălui.

Ioan trebuie să scrie lucrurile pe care le-a văzut (cap. 1);

lucrurile care sunt (cap. 2,3);

şi lucrurile care vor fi după aceasta (cap. 4-22).

Aici ne este prezentată schiţa generală a cărţii.

Domnul i-a explicat apoi lui Ioan sensul ascuns al celor şapte stele şi şapte sfeşnice de aur.

Stelele au reprezentat îngerii sau solii celor şapte biserici, pe când sfeşnicele au reprezentat cele şapte biserici propriu-zise.

S-au oferit diverse explicaţii pentru îngeri. Unii afirmă că au fost fiinţe îngereşti care au reprezentat bisericile, după cum îngerii reprezintă naţiuni (Daniel 10:13,20,21). Alţii spun că au fost episcopi (sau pastori) ai bisericilor (explicaţie ce nu are însă temei biblic). Alţii afirmă că au fost soli umani care au preluat de la Ioan, din insula Patmos, scrisorile, expediindu-le bisericilor individuale. În greacă acelaşi termen (angelos) înseamnă şi înger, şi sol, dar în această carte figurează cu pregnanţă primul înţeles. Deşi scrisorile au fost adresate unor îngeri, conţinutul lor privea, în mod sigur, pe toţi cei din cadrul bisericilor.

Sfeşnicele au fost purtătoare de lumină - o emblemă adecvată a bisericilor locale, având menirea de a răspândi lumină de la Dumnezeu în mijlocul întunericului acestei lumi.

Domnul Se prezintă bisericii din Efes drept Cel care ţine cele şapte stele în mâna Lui cea dreaptă şi Cel care umblă prin mijlocul celor şapte sfeşnice de aur. Majoritatea descrierilor pe care le face Domnul în aceste scrisori sunt similare cu ceea ce găsim în capitolul 1.

Biserica aceasta se remarca prin faptele ei îmbelşugate, prin munca ei plină de ardoare şi prin răbdarea cu care îndura. Nu tolera răul în mijlocul ei. Avea capacitatea de a discerne apostolii falşi, purtându-se în consecinţă cu ei.

Pentru Numele lui Cristos a suferit încercări şi strâmtorări cu răbdare şi n-a obosit. Dar tragedia Efesului a constat în faptul că şi-a părăsit dragostea dintâi. Flacăra afecţiunii ei s-a stins. Entuziasmul viguros din primele zile s-a evaporat. Creştinii puteau privi îndărăt la zilele când

dragostea lor de mireasă pentru Cristos înflorea caldă, plină şi liberă. Ei continuau să fie sănătoşi în doctrină şi activi în slujire, dar din toată închinarea şi slujirea lor lipsea adevărata motivaţie.

Lor li se spune să-şi aducă aminte de zilele bune de la începutul credinţei lor, să se pocăiască de diminuarea dragostei lor dintâi şi să repete slujirea lor devotată de care au dat dovadă la începutul vieţii lor creştine. Altfel El va lua sfeşnicul de la Efes, adică adunarea îşi va înceta existenţa, mărturia ei stingându-se.

Un alt elogiu îi este adus acestei biserici pentru ura nutrită faţă de faptele Nicolaiţilor. Nu putem şti cu siguranţă cine erau aceştia. Unii cred că au fost adepţii liderului religios Nicolas. Alţii scot în evidenţă semnificaţia numelui: „dregător asupra laicilor" şi văd în aceasta o referire la apariţia sistemului cleric.

Cei care au urechi de auzit cuvântul lui Dumnezeu sunt îndemnaţi să asculte ceea ce Duhul zice bisericilor.

Apoi i se oferă o promisiune celui care va birui. În general, un biruitor în Noul Testament este unul care crede că Isus Cristos este Fiul lui Dumnezeu (1Ioan 5:5), cu alte cuvinte, un credincios adevărat. Credinţa lui îl învredniceşte să biruie lumea cu toate ispitele şi ademenirile ei. Poate că în fiecare din scrisori cuvântul are un gând suplimentar, legat de condiţia proprie fiecărei biserici. Astfel un biruitor la Efes era cel care demonstra autenticitatea credinţei sale, pocăindu-se după ce s-a depărtat de dragostea sa dintâi. Toţi aceştia vor... mânca din pomul vieţii, care este în mijlocul Raiului lui Dumnezeu. Asta nu presupune că ei sunt mântuiţi prin faptul că biruie, ci că biruinţa lor demonstrează realitatea experienţei convertirii lor. Singurul mod în care sunt mântuiţi oamenii este prin credinţa în Cristos. Toţi cei care sunt mântuiţi vor mânca din pomul vieţii, adică vor intra în viaţa veşnică, în toată plinătatea ei, în cer.

Efes este folosit adesea ca punct de reper al condiţiei bisericii la scurtă vreme după moartea apostolilor.

Smirna înseamnă mir sau amărăciune. Aici Cristos Se prezintă ca Cel dintâi şi Cel de pe urmă, care a fost mort şi a înviat. Descrierea va fi fost deosebit de mângâietoare pentru cei ce erau confruntaţi cu pericolul morţii, zi de zi.

Dând dovadă de o deosebită tandreţe, Domnul le spune sfinţilor Săi ce sufereau că ştie în amănunt necazul lor. Judecând doar după aparenţe, ei păreau a fi săraci, dar în ce priveşte lucrurile spirituale, ei erau bogaţi. După cum s-a exprimat Charles Stanley: „Era o deosebită onoare să fii în apropierea Lui sau ca Cel care nu avea unde să-Şi plece capul. Eu am învăţat următorul lucru: Isus este în special părtaşul slujitorilor Săi săraci."

Sfinţii din Smirna erau atacaţi cu înverşunare de iudei. Istoricii ne spun, de pildă, despre râvna cu care aceşti iudei au căutat să dea o mână de ajutor la martiriul lui Policarp. Ca iudei, ei se pretindeau a fi poporul ales al lui Dumnezeu, dar prin comportarea lor hulitoare demonstrau că erau o sinagogă a Satanei.

Creştinii nu trebuie să se teamă de nici unul din aceste lucruri pe care le vor suferi. Unii dintre ei vor fi aruncaţi în temniţă şi puşi la încercare printr-un necaz de zece zile. Această perioadă de timp se poate referi fie la zece zile, fie la zece persecuţii distincte sub domnia împăraţilor romani care l-au precedat pe Constantin; sau poate.fi o referire la cei zece ani de persecuţii din timpul domniei lui Diocleţian.

Credincioşii sunt îndemnaţi să fie credincioşi până ia moarte, adică mai bine să moară, decât să renunţe la credinţa lor în Cristos. Ei vor primi cununa vieţii, o răsplată deosebită acordată martirilor.

Din nou ascultătorul atent este încurajat să asculte glasul Duhului. Celui care va birui i se promite scutirea de moartea a doua. Aici biruitorul este cel care dovedeşte realitatea credinţei sale prin faptul că preferă să meargă în cer cu conştiinţa curată, decât să rămână pe acest pământ, cu o conştiinţă rea. El nu va fi afectat de moartea a doua, adică pierzarea de care vor avea parte toţi necredincioşii (20:6,14).

Pergam (sau Pergamum) înseamnă turn înalt sau căsătorit de-a binelea. Această scrisoare îl prezintă pe Domnul ca Cel care are sabia ascuţită cu două tăişuri - Cuvântul lui Dumnezeu (Evrei 4:12), cu care îi va judeca El pe răufăcătorii din adunare (vezi versetul 16).

Pergam era sediul asiatic al cultului închinării la împărat, de unde şi denumirea de tron al Satanei. În pofida păgânismului în mijlocul căruia trăia, biserica a rămas loială lui Cristos, chiar dacă unul din membrii săi, Antipa, a murit moarte de martir din pricina mărturiei sale cu privire la Domnul Isus. Este primul din Asia despre care se ştie că a murit pentru că a refuzat să se închine împăratului.

Dar Domnul este nevoit să mustre biserica aceasta pentru că a permis unor oameni cu învăţături străine să rămână în rândurile ei. Aceştia erau cei care susţineau doctrina lui Balaam şi a Nicolaiţilor. Doctrina lui Balaam aproba consumul lucrurilor închinate idolilor şi imoralitatea sexuală. De asemenea se referă la practica de a predica pentru câştig bănesc, ca angajat (Numeri 22-25;31).

Doctrina Nicolaiţilor nu este precizată. Mulţi învăţaţi ai Bibliei consideră că aceştia erau libertinii, conform cărora cei aflaţi sub har ar fi fost liberi să practice idolatria şi păcatele sexuale. Dr. C. I. Scofield leagă însă această doctrină de apariţia sistemului cleric:

„Este doctrina care susţine că Dumnezeu ar fi instituit un ordin special al „clerului" sau al preoţilor, distinct de cel al „laicilor" sau „mirenilor". Termenul este format din două cuvinte greceşti, niko, cuceritor sau biruitor, şi laos, popor. Noul Testament nu cunoaşte însă nimic despre aşa numitul „cleric", şi încă şi mai puţin despre preot, afară doar de faptul că toţi fiii lui Dumnezeu din cadrul actualei dispensaţii sunt: „o preoţie sfântă". În biserica apostolică existau următoarele funcţii: bătrânii (sau episcopii; „presbiterii") şi diaconii; iar darurile erau: apostolii, prorocii, evangheliştii, pastorii şi învăţătorii (Efeseni 4:11). Aceştia s-ar fi putut sau nu să fie bătrânii sau diaconii. Dar către sfârşitul perioadei apostolice a ieşit o dispoziţie prin care li se aroga doar bătrânilor autoritatea de a administra rânduielile şi, în general, de a se constitui într-o clasă situată între Dumnezeu şi popor; ei erau Nicolaiţii. Veţi observa că ceea ce erau „fapte" la Efes sau către sfârşitul perioadei apostolice, devenise cu două sute de ani mai târziu „o doctrină" la Pergam sau în perioada lui Constantin."

Credincioşii adevăraţi sunt chemaţi să se pocăiască. Dacă se vor pocăi, e de presupus că îi vor exclude pe învăţătorii răi din mijlocul lor. Altminteri, Domnul însuşi va lupta împotriva acestor oameni răi.

Sfinţii ascultători trebuie să asculte ce le spune Duhul bisericilor. Celui care va birui i se va da mana ascunsă şi o piatră albă. Biruitorul de la Pergam ar putea fi copilul lui Dumnezeu care refuză să tolereze învăţătura rea din cadrul bisericii locale. Dar ce sunt: mana ascunsă şi piatra albă?

Mana este un tip care îl reprezintă chiar pe Cristos, vorbindu-ne de hrana cerească, în contrast cu alimentele oferite idolilor (versetul 14).

Mana ascunsă ar putea fi „o scumpă şi tainică părtăşie cu El însuşi, trăită în slava Celui care a suferit aici pe pământ." Piatra albă a fost explicată în mai multe moduri. A fost considerată un semn de achitare la procese. A fost de asemenea un simbol al victoriei la întrecerile sportive. A fost o expresie de bun venit dată de gazdă unui oaspete. Din context rezulta clar că a fost o răsplată dată de Domnul celui care a biruit, exprimând aprobarea de către El a acelei persoane. Alford spune că numele nou indică acceptarea de către Dumnezeu şi un titlu de glorie.

Din punct de vedere istoric, această biserică reprezintă probabil timpul imediat următor vremii lui Constantin, când între biserică şi stat a interveni un „mariaj". Mii de oameni au devenit creştini doar cu numele iar biserica a tolerat practici păgâne în mijlocul ei.

Numele Tiatira înseamnă jertfă perpetuă sau ofrandă continuă. În această scrisoare Fiul lui Dumnezeu este văzut ca având ochii ca para focului iar picioarele ca bronzul strălucitor. Ochii ne sugerează privirea pătrunzătoare iar picioarele de bronz anunţă ameninţarea judecăţii.

Biserica se remarca în mai multe privinţe. Nu-i lipseau faptele bune, dragostea, slujirea, credinţa şi îndurarea cu răbdare. În realitate, faptele ei creşteau la număr, nefiind în declin.

Dar o doctrină necurată fusese tolerată în sânul adunării, consecinţa fiind faptul că imoralitatea şi idolatria au ajuns să fie practicate în mijlocul ei. Biserica permisese unei prorocite auto-proclamate, pe nume Izabela (textul majoritar: „soţia (sau femeia) ta Izabela") să-i conducă pe slujitorii lui Dumnezeu la păcat. După cum Izabela din Vechiul Testament stricase poporul lui Dumnezeu prin desfrâu şi idolatrie, tot aşa această femeie propovăduia că este permis creştinilor să se angajeze în aceste practici, fără ca prin aceasta ei să păcătuiască. Poate că îi încuraja pe credincioşi să-intre în breslele din Tiatira, chiar dacă prin asta ei trebuiau să dea cinste zeului sau zeiţei acestei bresle, participând la festivităţile în cadrul cărora se aduceau alimente jertfite idolilor. Negreşit ea îşi justifica acest act de compromis cu lumea pe temeiul faptului că asta ar fi adus propăşire cauzei bisericii.

Pentru că ea a refuzat să se pocăiască, Domnul avea s-o arunce bolnavă la pat, dându-i un mare necaz, în locul poftelor ei. Iar cei care comiteau adulter cu ea aveau să fie aruncaţi într-un pat de mare necaz şi moarte, dacă nu se lepădau de ea şi nu se desprindeau din faptele ei. Atunci toate bisericile vor şti că Domnul veghează şi că răsplăteşte după faptele omului. Exista probabil o profetesă în came şi oase la Tiatira pe nume Izabela. Dar cercetătorii Bibliei mai văd aici o referire la apariţia unui sistem bisericesc fals, în care predomină adoraţia icoanelor, vânzarea de indulgenţe şi absolvirea dată de preoţi pentru păcate cum ar fi desfrâul.

Mai era însă o rămăşiţă credincioasă la Tiatira (tuturor celorlalţi din Tiatira care nu aveţi învăţătura aceasta) şi care nu fuseseră iniţiaţi în doctrinele şi ritualurile secrete ale Izabelei, cunoscute îndeobşte sub denumirea de „adâncimile Satanei". Nici o altă sarcină de responsabilitate nu a fost aşezată pe umerii lor, decât să se ţină cu tărie de adevăr, până la Venirea lui Cristos.

Cel care va birui la Tiatira este credinciosul adevărat care continuă să facă cu statornicie faptele prin care demonstrează că este cu adevărat creştin. Răsplata lui va fi domnia împreună cu Cristos în timpul Mileniului. El va primi autoritate asupra naţiunilor şi le va păstori cu un toiag de fier. Orice păcat şi orice răzvrătire vor fi pedepsite sever şi imediat. Domnul a promis că-i va da biruitorului steaua de dimineaţă. Domnul Isus este Steaua luminoasă de dimineaţă (22:16). După cum steaua de dimineaţă se iveşte pe ceruri înainte de răsăritul soarelui, tot aşa şi Cristos Se va arăta ca Steaua de dimineaţă pentru a-Şi răpi biserica la cer înainte de a se arăta Soarele Neprihănirii ca să domnească pe pământ (1Tesaloniceni 4:13-18;Maleahi 4:2). Astfel biruitorului i se promite că va avea parte de Răpire. El nu câştigă acest lucru prin faptele sale, ci prin fapte demonstrează realitatea credinţei sale. Pentru că este cu adevărat convertit, va primi steaua de dimineaţă.

În aceasta şi în cele trei scrisori care urmează formula „Cine are urechi să audă..." apare după enunţarea promisiunii, iar nu înaintea ei, ceea ce ar putea însemna că de acum încolo numai cei care biruiesc au, probabil, urechi ca să audă ce le spune Duhul bisericilor.

Sardes înseamnă cei care scapă sau renovare. Domnul Se descopere pe Sine drept Cel care are cele şapte Duhuri ale lui Dumnezeu şi cele şapte stele. În puterea Duhului Sfânt deţine El controlul asupra bisericilor şi solilor lor. Sardes era o biserică marcată de o mărturie lipsită de viaţă. Avea reputaţia de adunare creştină, dar, în cea mai mare parte, nu făcea altceva decât să execute mecanic o rutină zilnică, neavând în interior o viaţă spirituală pulsantă şi nestrălucind de prezenţa supranaturalului.

Domnul a chemat-o la o nouă râvnă şi un nou efort de a întări puţinul care îi mai rămăsese pentru El, întrucât şi acesta dădea semne de stingere. Oamenii au iniţiat adesea lucrări pentru Dumnezeu, fără să le fi şi dus la bun sfârşit. Cristos i-a avertizat să se ţină strâns de depozitul sacru de adevăr şi să se pocăiască de starea în care se găseau: „pe moarte". Dacă nu se trezeau, El avea să vină pe neaşteptate la ei ca să-i judece.

Chiar şi la Sardes mai era o rămăşiţă care nu şi-a pierdut mărturia creştină. Aceşti credincioşi care nu-şi întinaseră hainele cu spiritul lumesc aveau să umble cu Cristos îmbrăcaţi în alb.

Ei erau biruitorii, ale căror fapte neprihănite îi scoteau în evidenţă ca credincioşi adevăraţi. Hainele lor albe vorbesc despre neprihănirea din viaţa lor. Pentru că erau evident creştini, numele lor nu vor fi şterse din Cartea Vieţii. Unii cred că în Cartea Vieţii se află numele tuturor celor care au primit viaţă fizică. Conform acestei teorii, cei care demonstrează prin viaţa lor că s-au născut cu adevărat din nou nu vor fi şterşi din această carte, pe când, toţi ceilalţi se deduce de aici că vor fi şterşi.

Alţii văd această carte ca pe un registru al tuturor celor care au viaţă spirituală. Lor li se promite că numele lor nu vor fi şterse, adică, faptul că nu-şi vor pierde niciodată mântuirea. Conform acestei teorii, faptul că unele nume vor fi şterse nu necesită ca şi celelalte să fie şterse.

Datorită învăţăturii constante a Scripturii, de la un capăt la altul, conform căreia mântuirea este prin har, nu prin fapte, şi datorită afirmaţiilor clare conform cărora credinciosul adevărat este sigur pe veci de mântuirea sa (Ioan 3:16;5:24;10:27-29), versetul 5 nu poate să însemne că un copil al lui Dumnezeu ar putea să-şi piardă vreodată mântuirea.

Domnul nostru adaugă promisiunea că va mărturisi numele biruitorilor înaintea Tatălui Său şi a îngerilor din cer.

Din nou, oamenii sunt chemaţi să asculte acest avertisment solemn faţă de pericolul de a face o declaraţie religioasă de mărturisire, fără să fi fost însă născuţi cu adevărat din nou.

Adunarea din Sardes este văzută adesea ca o întruchipare a perioadei imediat următoare Reformei, când biserica a devenit formală, ritualistică, lumească şi politică. Bisericile protestante de stat din Europa şi din coloniile americane s-au situat în fruntea acestui curent de îndepărtare de la linia normală a bisericii.

Filadelfia înseamnă iubirea de fraţi. Acestei biserici Domnul i se înfăţişează drept Cel Sfânt, Cel Adevărat, Cel care are cheia lui David, Cel care deschide şi nimeni nu va închide, Cel care închide şi nimeni nu va deschide. Cu alte cuvinte, El are puterea administrativă şi controlul necontestat:

Uşa deschisă pe care sinagoga iudaică şi cultele păgâne nu au reuşit s-o închidă este prilejul dăruit de Dumnezeu de a-L predica pe Cristos tuturor celor dispuşi să asculte. Cheia lui David este o aluzie din Vechiul Testament la absoluta suveranitate a lui Dumnezeu de a deschide uşi şi de a închide guri. Vezi Isaia 22:22.

Adunarea din Filadelfia a primit numai cuvinte de laudă din partea Domnului. Sfinţii fuseseră credincioşi. Ei dăduseră dovadă de râvnă pentru fapte bune. În slăbiciunea lor omenească, ei s-au încrezut în Domnul. În consecinţă, ei au putut să păstreze adevărul, trăindu-l în chip practic în viaţa lor. Ei nu au tăgăduit Numele lui Cristos. Prin urmare, El le va pune înainte o uşă deschisă de prilejuri, pe care nimeni nu va putea s-o închidă.

Acei iudei auto-proclamaţi care li se împotriviseră atât de vehement vor fi smeriţi în faţa acestor credincioşi simpli. Cei care s-au pretins a fi poporul ales al lui Dumnezeu, fiind în realitate o sinagogă a Satanei, aveau să fie obligaţi să recunoască că dispreţuiţii de creştini erau, de fapt, turma aleasă.

Pentru că filadelfienii au păstrat adevărul lui Dumnezeu, trăindu-l înaintea oamenilor. Domnul îi va păzi de ceasul încercării, care stă să se abată peste toţi cei ce locuiesc pe pământ. Este promisiunea că vor fi scutiţi de Marea Strâmtorare descrisă în capitolele 6-19. Observaţi că ei vor fi păziţi de ceasul încercării, adică de întreaga perioadă. De asemenea, ei vor fi păziţi afară din această perioadă (ek în originalul grec), iar nu în mijlocul acestei perioade. (Deci nu vor fi lăsaţi să treacă prin ea, n.tr.)

„Cei care locuiesc pe pământ" este un termen tehnic, însemnând cei care îşi fac locuinţa pe pământ, „oameni ai lumii care-şi au partea în viaţa de acum" (Psalmul 17:14b).

Venirea lui Cristos este aşezată înaintea sfinţilor ca motivaţie pentru ca ei să îndure cu statornicie. Ei nu trebuie să lase pe nimeni să le răpească acea cunună a biruitorilor, când ea este atât de aproape de ei.

Biruitorul va fi făcut un stâlp în sanctuarul dinăuntru al lui Dumnezeu. Indiferent ce alte sensuri ar putea avea aceste cuvinte, un lucru e clar că e vorba de tărie, onoare şi siguranţă veşnică. Cel care va birui la această categorie nu va părăsi nicicând acest loc de siguranţă şi bucurie. Biruitorul va avea scrise pe el trei nume:

Numele... lui Dumnezeu...

Numele Noului Ierusalim care se coboară din cer de la Dumnezeu

Numele nou al Domnului Isus.

El va fi astfel identificat ca aparţinând tuturor celor trei.

Cine are urechi să asculte mesajul dat de Duhul bisericilor.

Biserica din Filadelfia este considerată adesea un simbol al marii treziri evanghelice din veacul al optsprezecelea şi începutul veacului al nouăsprezecelea, al recuperării adevărului cu privire la biserică şi venirea lui Cristos şi al unei mari campanii mondiale de misionarism. Deşi creştinii s-au bucurat de un grad real de refacere în această perioadă, totuşi Satan a făcut un efort concertat de a strecura în biserică aluatul legalismului, ritualismului şi al raţionalismului.

Numele Laodiceea înseamnă fie poporul guvernând, fie judecata poporului. Domnul Isus Se numeşte pe Sine Amin, Martorul credincios şi adevărat, începutul creaţiei lui Dumnezeu. Ca Amin, El este întruchiparea credincioşiei şi adevărului, Cel care garantează şi împlineşte făgăduinţele lui Dumnezeu. El mai este şi originatorul creaţiei lui Dumnezeu, atât a celei materiale, cât şi a celei spirituale.

Sintagma: „începutul creaţiei lui Dumnezeu" nu înseamnă că El a fost prima Persoană creată, căci El niciodată nu a fost creat. Mai degrabă, înseamnă că El a început toată creaţia. Nu se spune că El ar fi avut vreun început, ci că El este începutul. El este originea creaţiei lui Dumnezeu. Şi El este preeminent deasupra întregii creaţii.

Biserica din Laodiceea nu era nici rece, nici fierbinte, ci căldicică într-un mod bolnăvicios. Domnul ar fi preferat ca ea să fie extremă, fie în indiferenţă, fie în râvnă. Dar nici vorbă. Ea era destul de căldicică pentru a-i înşela pe oameni, amăgindu-i să creadă că era o biserică a lui Dumnezeu şi de un căldicel atât de dezgustător încât I-a produs greaţă Celui Atotputernic. Mai mult, biserica era caracterizată de mândrie, ignoranţă, suficienţă şi complacere.

Oamenii au fost sfătuiţi să cumpere de la Domnul aur curăţit în foc. Asta ar putea însemna neprihănire divină, care nu se cumpără cu bani (Isaia 55:1), ci se primeşte în dar prin credinţa în Domnul Isus. Sau ar putea însemna credinţa autentică, care, atunci când este încercată în foc, are ca urmare laudă, onoare şi glorie la descoperirea lui Isus Cristos (1Petru 1:7).

De asemenea oamenii au fost sfătuiţi să cumpere haine albe adică neprihănirea de ordin practic pentru viaţa cotidiană. Ei trebuie să-şi ungă ochii cu alifie, adică să dobândească o viziune spirituală prin luminarea pe care o produce Duhul Sfânt. Sfatul acesta a fost deosebit de adecvat, întrucât Laodiceea era cunoscută ca centru bancar, textil şi medical - în special pentru alifia sa de ochi.

Dragostea Domnului pentru biserică se vede şi din faptul că o mustră şi o disciplinează. Dacă nu i-ar fi păsat, atunci n-ar fi făcut acest lucru. Însă cu o duioşie îndelungată, El cheamă această biserică nominală să fie plină de râvnă şi să se pocăiască.

În versetele de încheiere, avem ceea ce Scofield a numit: „locul şi atitudinea lui Cristos la sfârşitul epocii bisericii". El este în afara bisericii declarate, bătând politicos la uşă şi invitând persoane individuale (iar nu mase de oameni, ca pe vremuri) să părăsească biserica apostată, pentru a avea părtaşie cu El. Trench comentează pe această temă:

„Fiecare om este stăpânul casei inimii lui, care este fortăreaţa sa. El este cel care trebuie să-i deschidă Domnului porţile. El are trista prerogativă şi jalnicul privilegiu de a refuza să-I deschidă. Dar dacă va refuza, îşi va periclita cu orbire propria sa binecuvântare, devenind un mizerabil cuceritor."

Biruitorului i se promite că se va împărtăşi din slava tronului lui Cristos şi va domni cu El pe pământ în timpul Mileniului. Cei care Îl urmează în umilirea Sa, în respingerea Sa şi în suferinţa Sa îl vor urma şi în slava Sa.

Apoi, pentru ultima oară, ascultătorul este sfătuit solemn să asculte de glasul Duhului.

Indiferent de interpretarea pe care o dăm cărţii Apocalipsa, este un fapt de netăgăduit că biserica Laodiceea prezintă o imagine vie a epocii în care trăim. Traiul luxos şi huzurul abundă pretutindeni, în timp ce suflete mor din lipsa vestirii evangheliei. Creştinii poartă cununi, în loc de o cruce. Noi ne consumăm mai mult pentru sport, politică sau televiziune, decât pentru Cristos. Nu părem să fim conştienţi de nevoi spirituale, nu tânjim după o adevărată trezire spirituală. Energiile noastre şi tot ce avem mai de preţ sunt consacrate lumii afacerilor, după care, ceea ce a mai rămas din cariera noastră irosită este închinat Mântuitorului. Ne străduim să satisfacem cerinţele trupului nostru, care peste câţiva ani se va întoarce în ţărână. Acumulăm lucruri, în loc să renunţăm la ele; ne strângem comori pe pământ, iar nu în cer. Atitudinea generală este: „Copiii lui Dumnezeu merită tot ce e mai bun, mai de calitate. Căci dacă nu am grijă eu însumi de mine, cine să aibă grijă de mine? Să ne avântăm în lume iar Domnului să-I dăm serile noastre libere." Aceasta este starea noastră în ajunul venirii lui Cristos.

Glasul care-l invită pe Ioan în cer este glasul lui Cristos (versetele 10-20). Mulţi cercetători ai Bibliei cred că pătrunderea lui Ioan în cer este o imagine simbolică a luării, în acest moment, a bisericii de pe pământ, ca să fie cu Domnul (1Tesaloniceni 4:13-18;1Corinteni 15:51-53). Domnul Isus promite că-i va arăta lui Ioan lucrurile care trebuie să se întâmple după aceasta. Cuvintele acestea sunt similare cu ultima parte a versetului 1:19 şi sprijină folosirea acelui verset pentru redarea schemei cărţii.

Duhul Sfânt îl acaparează pe Ioan în mod special, permiţându-i să vadă imediat pe Dumnezeul cel veşnic stând pe tronul Său, în maiestate şi splendoare.

Unii, luându-se după majoritatea manuscriselor, omit cuvintele: „Şi Cel care stătea pe el avea", făcând astfel ca iaspis şi sardiu să se refere la tron, mai degrabă decât la Domnul. Dar aceste pietre de mare preţ ar putea de asemenea să-L descrie pe Domnul. În platoşa marelui preot iaspisul îl reprezenta pe Ruben, întâiul născut al lui Iacov, iar sardiul îl reprezenta pe Beniamin, ultimul său născut. Numele Ruben înseamnă „Iată, un fiu" iar Beniamin înseamnă „fiul dreptei mele". Walvoord vede cele două pietre drept incluzând în ele toate celelalte pietre, descriindu-i pe toţi copiii lui Dumnezeu iar Persoana de pe tron drept Dumnezeu, în relaţie cu poporul Israel.

Curcubeul, în cazul acesta, după câte se pare, un arc de lumină verde ca o piatră de smarald, este angajamentul pe care Şi l-a luat Dumnezeu că îşi va respecta legămintele, în pofida judecăţilor care vor veni.

Nu putem afirma cu certitudine cine sunt cei douăzeci şi patru de bătrâni. Ei sunt interpretaţi fie ca fiinţe îngereşti, fie ca răscumpăraţi din Vechiul Testament şi din Noul Testament, fie ca sfinţi exclusiv din Noul Testament. Faptul că poartă coroane şi sunt întronaţi sugerează că sunt sfinţi care au fost judecaţi şi răsplătiţi.

Este limpede că tronul de aici este unul de judecată, cu groaznice fulgere, glasuri şi tunete.

Cele şapte făclii de foc reprezintă Duhul Sfânt în plinătatea şi maiestatea Sa. Nu există decât un singur Duh al lui Dumnezeu, dar cifra şapte reprezintă perfecţiunea şi completenţa.

Marea sticloasă ca de cristal ne spune că tronul este situat într-un loc ce nu este tulburat de agitaţiile şi perturbaţiile acestei lumi sau de opoziţia celor răi, care sunt ca o mare agitată.

La tron erau patru făpturi vii, pline de ochi în faţă şi în spate - ceea ce denotă claritate, lăţime şi adâncime de viziune.

E greu să identificăm cele patru făpturi vii. Tot ce putem spune cu certitudine este că sunt fiinţe create, pentru că se închină lui Dumnezeu. Ele par a fi o combinaţie între heruvimii din Ezechiel 10 şi serafimii din Isaia 6. Versetul 7 descrie heruvimii iar versetul 8 îi înfăţişează pe serafimi. Aceste fiinţe îngereşti sunt păzitori ai tronului lui Dumnezeu. Heruvimii par să fie asociaţi cu judecata arzătoare iar serafimii cu purificarea arzătoare.

Descrierea din versetul 7 este paralelă cu modul în care este prezentat Cristos în evanghelii:

leu - Matei - Rege;

viţel sau bou - Marcu - Slujitor;

om - Luca - Fiul Omului;

vultur - Ioan - Fiul lui Dumnezeu.

Făpturile vii cântă neîncetat despre sfinţenia şi eternitatea lui Dumnezeu. Majoritatea manuscriselor redau aici cuvântul sfânt de nouă ori, aceasta fiind o puternică trăsătură trinitariană.

Ori de câte ori făpturile vii se închină Celui de pe tron.... cei douăzeci şi patru de bătrâni se prostern, se închină Dumnezeului Celui viu şi îşi aruncă cununile înaintea tronului.

Închinarea lor este o recunoaştere a faptului că Domnul este vrednic de glorie şi onoare şi putere, pentru că El a creat toate lucrurile şi prin voia Lui există.

Vedenia pregăteşte pentru noi ceea ce va urma. Dumnezeu este văzut ca Dregător Atotputernic al universului, stând pe tronul gloriei Sale, înconjurat de făpturi care I se închină, gata să trimită judecata asupra pământului.

Dumnezeu este văzut ţinând în mâna dreaptă o carte pecetluită cu şapte peceţi. Cartea (sulul) conţine lista judecăţilor care trebuie să se abată asupra pământului, înainte de a-Şi întemeia Domnul Isus împărăţia.

Un înger puternic lansează un apel, ca cineva vrednic să deschidă cartea şi să-i rupă peceţile, una câte una. Nimeni, nici din cer, nici de pe pământ, nici de sub pământ nu s-a găsit calificat să desfăşoare sulul sau să-i citească. Nici un înger, nici un om, nici un demon nu are înţelepciunea şi cunoştinţa de a executa judecata.

Ioan a plâns cu amar când s-a părut că nimeni nu fusese găsit vrednic. Să fi însemnat asta oare că relele comise pe pământ vor rămâne ne-îndreptate, că cei neprihăniţi nu vor fi răzbunaţi niciodată, că cei răi vor rămâne ne-pedepsiţi? Să fi însemnat oare că împărăţia nu va veni deoarece necesara curăţire a pământului urma să fie zădărnicită?

Unul din bătrâni l-a mângâiat pe Ioan cu vestea bună că Leul din seminţia lui Iuda, Rădăcina (Creatorul şi Progenitorul) lui David a fost calificat să deschidă cartea, să-i rupă peceţile şi astfel să dezlege judecăţile. Isus este calificat să fie Judecătorul, prin nemărginita Sa înţelepciune, prin decret divin (Ioan 5:22,27), prin calităţile Sale personale superlative şi prin lucrarea Sa de la Calvar.

În Apocalipsa Domnul nostru este prezentat atât ca Miel, cât şi ca Leu. Ca Miel al lui Dumnezeu, El este Cel jertfit, purtând şi luând păcatele lumii. Ca Leu, El este Judecătorul, pedepsindu-i pe duşmanii Lui. La prima Sa venire, El a fost Mielul. La a doua Sa venire, El va fi Leul.

Când Ioan a privit, a văzut tronul înconjurat de patru făpturi vii şi de bătrâni, în mijloc stătea un Miel care arăta ca şi când ar fi fost de curând înjunghiat. Mielul avea şapte coarne (semnificând atotputernicia) şi şapte ochi (atotştiinţa). Faptul că are cele şapte Duhuri ale lui Dumnezeu ne aminteşte că Domnul Isus a fost înzestrat cu măsura deplină a Duhului Sfânt (Ioan 3:34b). Cele şapte Duhuri ale lui Dumnezeu trimise pe tot pământul sugerează atotputernicia.

De îndată ce Mielul a luat cartea din mâna lui Dumnezeu Tatăl, făpturile vii şi bătrânii s-au proşternut înaintea Mielului. Fiecare avea o harpă şi potire de aur, reprezentând rugăciunile sfinţilor, probabil rugăciunile martirilor care strigau către Dumnezeu să le răzbune sângele (6:10). Deşi aveau rugăciunile, nu se sugerează deloc că le-au prezentat lui Dumnezeu sau că au avut ceva de a face cu răspunsul la aceste rugăciuni.

În cântarea lor nouă, ei îl aclamau pe Miel, ca fiind vrednic să execute judecata, datorită lucrării de ispăşire săvârşită de El pe cruce. Se pune întrebarea dacă se includ şi pe ei înşişi între cei răscumpăraţi („ne-ai răscumpărat pentru Dumnezeu") sau dacă trebuie să acceptăm varianta din alte traduceri: „ai răscumpărat pentru Dumnezeu cu sângele Tău, oameni din orice seminţie, de orice limbă, din orice popor şi din orice neam” (atât textul critic, cât şi majoritar conţin cuvintele „pe ei" şi „ei", care ar însemna că bătrânii nu cântă despre ei înşişi, ci despre alţii. Aceasta ar putea sugera că ei sunt fiinţe îngereşti)

Dar chiar mai mult decât răscumpărarea, Domnul i-a făcut pe credincioşi regi (textul critic: „împărăţie") şi preoţi ca să I se închine Lui, ca să mărturisească pentru El şi să domnească împreună cu El peste pământul din timpul Mileniului.

Corul s-a mărit, pe măsură ce o mulţime de îngeri s-au alăturat făpturilor vii şi bătrânilor, un cor de milioane, poate miliarde, toţi participând la cântare, într-o armonie desăvârşită.

Omagiul adus de ei este cel pe care îl vor intona credincioşii de-a lungul întregii veşnicii. „Vrednic este Mielul, care a fost înjunghiat, să primească:

putere - asupra vieţii mele, asupra bisericii, lumii şi universului;

bogăţii - tot argintul meu şi aurul meu;

înţelepciune - tot ce este mai de preţ în facultăţile mele mentale;

tărie - tăria mea fizică, pentru slujirea Sa;

slavă - întreaga mea viaţă, consacrată slăvirii Lui;

binecuvântare - toate puterile mele de a-L lăuda.”

Acum muzica devine o simfonie bogată în cântări melodioase şi armonioase. Toate făpturile care sunt în cer, pe pământ şi sub pământ se alătură, aducând veşnică binecuvântare, cinste, slavă şi stăpânire lui Dumnezeu Tatăl şi Mielului.

Versetul acesta e o paralelă a textului de la Filipeni 2:10 şi 11, care subliniază că orice genunchi se va pleca la numele lui Isus şi orice limbă Îl va mărturisi ca Domn. Nu se menţionează un timp anume, dar evident asta va fi după ce mântuiţii vor fi fost înviaţi la viaţă veşnică şi după ce nemântuiţii vor fi fost înviaţi la judecată veşnică. Credincioşii îl vor fi recunoscut deja pe Isus ca Domn; necredincioşii vor fi atunci obligaţi să-L onoreze. Omagiul universal adus Tatălui şi Fiului sunt o realitate sigură, un fapt asupra căruia nu există nici o îndoială.

Şi acum finalul! Pe când cele patru făpturi vii spun: „Amin", bătrânii se aruncă jos şi se închină Domnului întronat, care trăieşte în veci de veci.

C. Deschiderea celor şase peceţi (cap. 6)

Când Mielul a rupt prima pecete, una din cele şapte făpturi vii a strigat cu glas tare: „Vino să vezi!" (textele critic şi majoritar omit „şi vezi"). Drept răspuns, un călăreţ, probabil Anticrist, purtând un arc, a venit pe un cal alb... biruitor, hotărât să câştige. Asta ar putea reprezenta ceea ce s-a numit în vremea noastră „războiul rece".

Arcul prezintă pericolul războiului, dar nu se aminteşte nimic despre vreo săgeată. Poate că aici ar fi vorba, voalat, despre un război al rachetelor, întrucât arcul este o armă cu acţiune îndepărtată. Acest călăreţ nu provoacă în realitate un război, care are loc abia după ce este luată de pe pământ a doua pecete de pace.

A doua făptură vie l-a chemat pe al doilea călăreţ să iasă în faţă. Acesta purta o sabie mare şi călărea pe un cal de un roşu aprins.

Sabia se foloseşte la lupta corp-la-corp. Astfel a doua pecete presupune armate invadatoare, angajate în lupte corp-la-corp. Al doilea călăreţ ia pacea de pe pământ.

Într-un gest de ascultare faţă de a treia făptură vie, un călăreţ, ţinând un cântar, a venit călare pe un cal negru. Acesta reprezintă foametea, care urmează adesea unui război. Un glas din mijlocul celor patru făpturi vii a anunţat că grâul şi orzul se vindeau la preţuri prohibite.

Cântarul s-a folosit pentru a cântări grânele raţionalizate, fiind astfel un simbol al foametei. Sintagma: „Să nu vatămi untdelemnul şi vinul!" este dificilă. Unii spun că acestea au constituit hrana săracilor. Or, dacă erau alimente de bază, trebuiau protejate pentru a asigura supravieţuirea. Se pare însă că aici este vorba despre obiecte de lux ale bogaţilor. Căci istoria ne învaţă că până şi în vremuri de foamete, bogaţii reuşesc să-şi asigure câteva obiecte de lux.

A patra făptură vie a venit călare pe un cal gălbui avându-i de călăreţi pe Moartea şi Hadesul.

Moartea este asociată cu trupul iar Hadesul cu duhul şi sufletul. În urma războiului, foametei, ciumei şi fiarelor sălbatice, o pătrime din locuitorii pământului sunt nimiciţi. Poate am fi înclinaţi să credem că ciuma nu mai este un pericol, datorită rezolvării ei prin antibioticele din vremea noastră şi medicamentele miraculoase. Dar marile maladii ucigătoare nu sunt cucerite, ci doar reduse la o stare latentă. Ele se pot răspândi în toată lumea, cu viteza avioanelor cu reacţie, care le poartă ia destinaţie.

Acum ni se face cunoştinţă cu primii martiri din perioada Marii Strâmtorări (Matei 24:9), credincioşii iudei care au ieşit şi au predicat evanghelia împărăţiei şi care sunt înjunghiaţi acum pentru mărturia lor. Sufletele lor sunt sub altar în cer.

Ei strigă către Domnul (termenul din greacă este aici puternic: Despotes (neavând însă conotaţia negativă a termenului actual derivat, pe care îl întâlnim în engleză şi română) suveran, să le răzbune sângele. Cum am arătat deja, „cei care locuiesc pe pământ" se referă la necredincioşii care se simt acasă la ei pe pământ.

Robe albe le sunt date martirilor, ca simbol al neprihănirii lor. Apoi li se spune să aştepte până se va împlini complementul final al martirilor din cadrul Tribulaţiei.

Ruperea celei de-a şasea peceţi a adus groaznice convulsii în natură. Un mare cutremur de pământ a zguduit uscatul şi marea iar cerurile stelare au intrat în perturbaţie. Soarele s-a întunecat iar luna s-a făcut roşie ca sângele. Stelele au căzut pe pământ ca nişte smochine coapte, când smochinul este scuturat puternic.

Cerul s-a îndepărtat ca şi când ar fi fost un sul de pergament înfăşurat. Toţi munţii şi toate insulele s-au mişcat de la locurile for datorită unor perturbaţii uriaşe.

Nu e de mirare că toate categoriile de oameni au fost cuprinse de panică. Recunoscând că Dumnezeu îşi varsă mânia, oamenii s-au ascuns în peşteri şi printre stâncile munţilor.

Ei ar fi preferat să fie zdrobiţi de munţii şi de stâncile ce se rostogoleau, numai să nu îndure judecata lui Dumnezeu şi mânia Mielului. Dar vai, e prea târziu, căci ei şi-au dat seama că nimeni nu este în stare să se opună indignării Mielului.

Capitolul 7 este intercalat între pecetea a şasea şi a şaptea şi ne prezintă două categorii importante de credincioşi. Capitolul răspunde la întrebarea ridicată la sfârşitul capitolului 6: „Cine poate să stea în picioare?" Cei descrişi în acest capitol vor sta, în sensul că vor fi cruţaţi, dânduli-se voie să intre în Mia de ani împreună cu Cristos.

Vedenia celor patru îngeri stând la cele patru colţuri ale pământului, ţinând cele patru vânturi ale pământului, ca să nu sufle pe pământ înseamnă că o mare furtună stă se abată asupra lumii. Dar îngerilor li se spune să întârzie această groaznică nimicire până când robilor lui Dumnezeu li s-au sigilat frunţile. Douăsprezece mii de persoane din fiecare din cele douăsprezece seminţii ale lui Israel sunt apoi pecetluite.

Cei 144.000 sunt, evident, credincioşi evrei, iar nu membri ai vreunui cult deraiat de Neamuri, din secolul 20. Aceşti sfinţi evrei sunt mântuiţi la începutul Marii Strâmtorări. Pecetea de pe frunţile lor îi înseamnă, indicând că aparţin lui Dumnezeu şi garantează că vor fi păstraţi în viaţă în cei şapte ani ce vor veni.

Două seminţii lipsesc din această listă: Efraim şi Dan. Poate că ele au fost omise pentru că s-au situat în fruntea idolatriei. Unii cred că Anticrist va veni din seminţia lui Dan (Geneza 49:17). Seminţiile lui Iosif şi Levi sunt incluse pe listă, Iosif negreşit luând locul fiului său, Efraim.

Oamenii descrişi în această secţiune sunt ne-evrei din toate naţiunile, triburile, popoarele şi limbile. Ei stau în picioare înaintea tronului şi înaintea Mielului, îmbrăcaţi în haine albe (faptele neprihănite ale sfinţilor, 19:8), ţinând în mână ramuri de palmier, care simbolizează victoria.

Acestea sunt Neamurile care vor fi salvate în timpul Marii Strâmtorări, prin încrederea lor în Domnul Isus. În cântarea lor ei celebrează mântuirea şi o atribuie Dumnezeului lor şi Mielului.

Îngerii... şi bătrânii şi cele patru făpturi vii li se alătură, închinându-se lui Dumnezeu, deşi din lauda lor lipseşte elementul răscumpărării. După cum s-a exprimat compozitorul cântării: „îngerii niciodată nu au resimţit bucuria pe care o aduce mântuirea noastră." Dar ei înalţă totuşi laude către El, declarându-L vrednic de şapte forme distincte de onoare.

Când unul din bătrâni l-a întrebat pe Ioan cine sunt aceşti oameni îmbrăcaţi în alb şi de unde vin, Ioan a mărturisit că nu ştie, dar că ar dori să ştie. Atunci bătrânul i-a explicat că ei vin din necazul cel mare şi că şi-au spălat hainele şi le-au albit în sângele Mielului. „Când vom sta faţă în faţă cu un mister inexplicabil," scrie F. B. Meyer, „ce mare mângâiere va fi să putem spune, cu credinţă perfectă: «Tu ştii.

Bătrânul a explicat apoi în continuare locul lor actual şi slujirea lor. Cercetătorii Bibliei nu sunt în acord cu privire la faptul dacă această mulţime de ne-evrei este văzută în cer sau pe pământul intrat în Mia de ani. Binecuvântările descrise sunt însă valabile, şi într-un loc, şi în altul. Dacă se are în vedere Mileniul, atunci tronul lui Dumnezeu şi templul Său se referă la templul care se va afla la Ierusalim în timpul Erei împărăţiei (Ezechiel 40-44).

Observaţi binecuvântările prezentate:

Perfectă apropiere: Pentru aceasta sunt înaintea tronului lui Dumnezeu.

Perfectă slujire: şi-I slujesc zi şi noapte în templul Său.

Perfectă părtăşie: Cel ce stă pe tron va locui în mijlocul lor.

Perfectă satisfacţie: Nu vor mai flămânzi, nici nu vor mai înseta;

Perfectă securitate: nu-i va bate soarele, nici vreo arşiţă;

Perfectă călăuzire: pentru că Mielul, care este în mijlocul tronului, va fi Păstorul lor şi-i va călăuzi la izvoarele apelor vieţii (textul marginal al ediţiei NKJV, precum şi ediţia Cornilescu din 1932, n.tr.)

Perfectă bucurie: Dumnezeu va şterge orice lacrimă din ochii lor.

După intercalarea parantezei din capitolul 7, în care am văzut două cete de sfinţi din Marea Strâmtorare, ajungem acum la a şaptea şi ultima pecete, introdusă printr-o înfricoşătoare tăcere de treizeci de minute în cer care precede judecăţile tot mai adânci.

Nu se menţionează nici o judecată anumită când se rupe pecetea a şaptea. Firul naraţiunii trece direct la cele şapte judecăţi ale trâmbiţelor. De aici deducem că a şaptea pecete constă din cele şapte trâmbiţe.

Îngerul din acest verset este interpretat adesea că ar fi Domnul Isus. El este numit îngerul lui Iehova în Vechiul Testament (Geneza 16:13;31:11,13;Judecatori 6:22;Osea 12:3,4).

Rugăciunile tuturor sfinţilor se suie la Tatăl prin El (Efeseni 2:18).

El ia tămâie multă ca s-o dea rugăciunilor tuturor sfinţilor pe altarul cel de aur dinaintea Tronului. Tămâia relevă mireasma Persoanei şi lucrării Sale. Până când ajung rugăciunile la Dumnezeu Tatăl, ele sunt desăvârşite, devenind fără nici un cusur şi total eficace.

În contextul nostru, rugăciunile sunt ale acelor sfinţi din Marea Strâmtorare care îl roagă pe Dumnezeu să-i pedepsească pe vrăjmaşii lor, deşi ordinea este valabilă în cazul oricărei rugăciuni.

Ca răspuns la rugăciunile lor, îngerul... a aruncat cărbuni aprinşi pe pământ, provocând explozii zgomotoase, tunete, fulgere şi un cutremur de pământ. După cum se exprimă H. B. Swete, „Rugăciunile sfinţilor se întorc pe pământ cu mânie.” Astfel judecăţile celor şapte trâmbiţe sunt introduse cu perturbaţii violente ale naturii.

Am ajuns acum la mijlocul Tribulaţiei. Aceste judecăţi ale trâmbiţelor ne vor conduce la momentul în care Cristos va cobori pe pământ, îşi va nimici duşmanii şi va inaugura împărăţia Sa. Primele patru judecăţi afectează mediul natural al omului; ultimele trei îl afectează pe om, ca atare. Mulţi comentatori remarcă asemănarea dintre aceste plăgi şi cele care au venit peste Egipt (Exod 7-12).

Când a sunat primul înger din trâmbiţă, a treia parte din pământ (textul marginal NKJV), copaci şi iarbă au fost arse de grindină şi foc amestecat cu sânge. Este cel mai nimerit să luăm aceste cuvinte în sens literal, ca o groaznică calamitate asupra regiunilor din care omul îşi obţine cea mai mare cantitate a hranei sale.

Ceva ca un munte mare aprins de foc a fost aruncat în mare, transformând a treia parte din mare în sânge, distrugând a treia parte din fauna marină şi nimicind a treia parte din corăbii. Aceasta nu numai că va diminua sursele locale de alimentaţie a omului cu alimente, ci va reduce şi mijloacele sale de obţinere a alimentelor din locuri îndepărtate.

Această a treia trâmbiţă a semnalat căderea unei stele mari aprinse ca o făclie.... numită Pelin, cauzând a treia parte din alimentarea cu apă să devină amară la izvorul ei. Se pare că apa amară a fost de asemenea otrăvită, întrucât mulţi oameni au murit. Este dificil să identificăm Pelinul. Când trâmbiţa va răsuna, aceste versete vor fi înţelese prea bine de locuitorii pământului. În studiul profeţiei, este bine să ne amintim că există multe lucruri care nu vor fi desluşite decât atunci când vor avea loc.

Se pare că soarele luna şi stelele vor fi deteriorate atât de tare încât vor da doar două treimi din lumina lor obişnuită. Aceasta a patra trâmbiţă se aseamănă cu plaga întunericului din Egipt.

Un vultur (text marginal NKJV - „înger" şi „vultur" par a fi de asemenea termeni similari în greacă (angelos şi aetos), de unde şi posibilităţile de a comite erori în cursul copierii. „Vultur" este varianta corectă)) zburând prin mijlocul cerului va rosti de trei ori: „Vai, vai, vai de cei care locuiesc pe pământ, adică cei a căror direcţie în viaţă este total lumească, ce se simt acasă pe pământ, ce nu sunt credincioşi adevăraţi. Cele trei judecăţi care au rămas se mai numesc şi trei vaiuri, datorită efectului lor groaznic asupra oamenilor.

Steaua căzută din cer ar putea fi un înger căzut sau chiar Satan însuşi. El avea cheia fântânii Adâncului (abys în greacă). Aceasta este locuinţa demonilor. Când a deschis intrarea în abis, s-a ridicat un fum, ca fumul unui cuptor mare, învăluind peisajul în întuneric.

Roiuri de lăcuste au ieşit din fum, fiind capabile de a produce dureri cumplite, ca înţepătura scorpiilor. Dar puterea lor a fost mărginită, interzicându-se să vatăme vegetaţia. Victimele lor au fost cei care nu aveau pe frunte pecetea lui Dumnezeu, adică toţi cei ce erau necredincioşi.

Deşi înţepătura lor nu a fost fatală, a produs chinuri de cinci luni. Durerea a fost atât de intensă, încât oamenii doreau să moară, dar moartea fugea de ei. Aceste lăcuste reprezintă probabil demoni, care, atunci când sunt eliberaţi din groapă, îi posedează pe oamenii nemântuiţi. Această posedare demonică a cauzat cea mai intensă suferinţă fizică şi chin mental, cum a fost în cazul legiunii de la Marcu 5:1-20.

Descrierea lăcustelor are menirea de a crea impresia de cucerire şi victorie. Ca şi caii pregătiţi pentru bătălie, ele constituiau o oştire cuceritoare. Purtând un fel de cununi ca de aur, lor li s-a dat autorizaţia de a stăpâni asupra vieţii oamenilor. Având feţe ca de oameni, ele erau creaturi inteligente.

Având părul ca al femeilor, ele au fost atrăgătoare şi seducătoare. Cu dinţii ca de leu, ele au fost feroce şi pline de cruzime. Fiind blindate cu platoşe, era greu de atacat şi distrus. Cu aripi ce făceau un zgomot mare, ele erau înfricoşătoare şi demoralizatoare. Cozile ca de scorpii cu care erau înzestrate le dădeau posibilitatea de a tortura fizic şi mental. Puterea lor de a-i vătăma pe oameni timp de cinci luni a produs o suferinţă fără alinare.

Peste ele era ca împărat îngerul Adâncului, al cărui nume în evreieşte este Abadon (nimicire) iar în greceşte Apolion (nimicitorul). Se crede că aceasta este o referire la Satan.

Primul din cele trei vaiuri a trecut. Dar cel mai groaznic este încă în viitor. Judecăţile cresc în intensitate.

Menţionarea altarului de aur care este înaintea lui Dumnezeu leagă judecata următoare de rugăciunile copiilor asupriţi ai lui Dumnezeu. Al şaselea trâmbiţaş eliberează patru îngeri care sunt legaţi la fluviul cel mare Eufrat. Aceşti patru îngeri, fiind probabil demoni, stătuseră pregătiţi pentru momentul exact când vor merge şi vor omori a treia parte din omenire.

Pe urmele lor au venit două (majoritatea manuscriselor: „o sută de milioane") sute de milioane de călăreţi pe cai cu platoşe ce erau ca focul, hiacintul şi pucioasa. Capetele cailor erau ca ale leilor iar din gurile lor ieşea foc, fum şi pucioasă (sulf).

Aceştia trei: focul, fumul şi pucioasa reprezintă trei plăgi care vor ucide o treime din oameni. Nu numai că aceşti cai vor ucide cu gurile lor, dar vor răni şi cu cozile lor ca de şerpi.

Există multe întrebări fără răspuns în acest pasaj. Sunt cei patru îngeri din versetul 14 aceiaşi cu cei de la 7:1? Sunt călăreţii oameni reali sau reprezintă demoni, boli sau alte forţe distructive? Ce sunt cele trei plăgi întruchipate aici prin foc, fum şi sulf?

Este demn de remarcat că moartea este cauzată de cai, nu de călăreţi. Un scriitor a sugerat că măreaţa armată de călăreţi ar putea simboliza „o irezistibilă amăgire de la diavolul, venind din Răsărit." Hamilton Smith spune:

„Cuvintele: „Puterea lor stă în gura lor" ar putea fi un indiciu al faptului că această amăgire va fi prezentată cu toată elocvenţa persuasivă a vorbirii. Dar în spatele amăgirii se află puterea Satanei, simbolizată prin cozile lor ca de şerpi.”

Deşi două treimi din oameni au supravieţuit acestor plăgi, ei tot nu s-au pocăit, ci au continuat să se închine la demoni şi idoli făcuţi de mâna omului, fără viaţă şi neputincioşi. Ei nu s-au lăsat de crimele lor, de vrăjitoriile lor (legate de droguri - în greacă termenul de aici este pharmakon, „medicament, poţiune, drog" - vezi termenul modern farmacie), de imoralitatea sexuală şi de hoţiile lor. Pedeapsa şi suferinţa nu pot schimba caracterul păcătosului; numai naşterea din nou îl poate schimba.

Ioan vede acum un alt înger puternic, coborându-se din cer. Descrierea i-a făcut pe mulţi să creadă că El este Domnul Isus. El avea un curcubeu deasupra capului, semnul legământului lui Dumnezeu.

Faţa lui era ca soarele, exprimând slava dezvăluită.

Iar picioarele erau ca nişte stâlpi de foc, stâlpii întruchipând tăria iar focul judecata.

El ţinea în mână o cărticică sau un sul, conţinând fără îndoială lista judecăţilor ce urmau. Cu piciorul drept pe mare şi cu piciorul stâng pe uscat, El a pretins dreptul Său de a stăpâni asupra lumii.

Când a strigat cu glas tare, au răsunat şapte tunete. Se pare că Ioan a înţeles mesajul tunetelor, dar când s-a pregătit să scrie, îngerul i-a interzis. Îngerul a jurat apoi pe Dumnezeu, Creatorul, că nu se va mai întârzia.

Taina lui Dumnezeu va fi împlinită în timpul trâmbiţei a şaptea. Taina lui Dumnezeu are de a face cu planul lui Dumnezeu de a-i pedepsi pe toţi răufăcătorii şi de a inaugura împărăţia Fiului Său.

Lui Ioan i s-a poruncit să mănânce cărticica, adică s-o citească şi să mediteze asupra judecăţilor consemnate în ea.

Cum a prezis îngerul, sulul a fost dulce ca mierea în gura lui, dar amar în stomacul lui. Pentru credincios, este dulce să citească despre hotărârea lui Dumnezeu de a-Şi proslăvi Fiul, care a fost cândva răstignit. A fost dulce să citească despre timpul când relele pământului vor fi îndreptate. Dar mai este şi amărăciune în legătură cu studiul profeţiei. Este amărăciunea judecăţii de sine, pe care o produc Scripturile profetice. Este amărăciunea de a privi judecăţile ce se vor abate curând peste iudaismul şi creştinismul căzute în apostazie. Şi apoi mai este amărăciune în trecerea în revistă a pierzării eterne de care vor avea parte toţi cei care-L resping pe Mântuitorul.

G. Cei doi martori (11:1-14)

Lui Ioan i s-a poruncit acum să măsoare templul şi altarul şi să numere închinătorii. Măsurătoarea pare să indice aici ideea de păstrare. El nu a avut voie să măsoare curtea Neamurilor, pentru că aceasta va fi călcată în picioare de naţiuni timp de patruzeci şi două de luni - adică ultima jumătate a perioadei Marii Strâmtorări (vezi Luca 21:24). Templul menţionat aici este cel care va fi ridicat în timpul Tribulaţiei. Actul numărării închinătorilor ar putea semnifica faptul că Dumnezeu va păstra o rămăşiţă de închinători pentru Sine. Altarul semnifică mijlocul prin care se vor apropia ei de El, adică, lucrarea lui Cristos de la Calvar.

Dumnezeu va ridica doi martori în timpul ultimei jumătăţi a Marii Strâmtorări, îmbrăcaţi în saci, un simbol al jalei, ei îşi vor ridica glasul împotriva păcatelor oamenilor şi vor anunţa indignarea lui Dumnezeu care va veni.

Cei doi martori sunt comparaţi cu doi măslini şi cu două sfeşnice. Ca măslini, ei sunt umpluţi cu Duhul (untdelemn). Ca sfeşnice, ei poartă mărturia adevărului lui Dumnezeu într-o perioadă de întuneric. (Pentru o paralelă cu textul din Vechiul Testament, vezi Zaharia 4:2-14).

Timp de trei ani şi jumătate, martorii sunt păziţi în chip miraculos de vătămare. Focul ce iese din gura lor îi mistuie pe duşmanii lor şi chiar tentativa de a-i vătăma se pedepseşte cu moartea.

Ei au puterea de a aduce secetă pe pământ, de a transforma apa în sânge şi de a lovi pământul cu plăgi. Nu este de mirare că au fost de obicei asociaţi cu Moise şi Ilie. Puterea lor de a transforma apa în sânge şi de a lovi pământul cu plăgi ne aminteşte de ce a făcut Moise în

Egipt (Exod 7:14-20;8:1-12:29). Puterea lor asupra focului şi a climei ne aminteşte de slujba lui Ilie (1Împăraţi 17:1;18:41-45;2Împăraţi 1:9-12). McConkey spune în această privinţă:

„Ei îi vor avertiza pe oamenii care vor veni in număr mare la templul Omului păcatului ca să i se închine. Ei îi vor atenţiona că vremea triumfului său este scurtă; le vor atrage atenţia că va veni Isus, Care îl va distruge pe omul păcatului. Îi vor avertiza cu privire la pericolele pe care le va aduce Marea Strâmtorare, despre nevoia de a nu pune preţ pe vieţile lor când se va pune proba vieţii şi a morţii; despre necesitatea de a nu se teme de cel care poate ucide doar trupul, dar de a se teme de Cel care poate ucide şi trupul, şi sufletul în iad; de splendoarea şi apropierea Regelui şi a împărăţiei Sale, după ce vor fi suferit o vreme; despre certitudinea faptului că dacă vor suferi cu El, vor şi domni cu El; şi despre pacea eternă, neprihănirea eternă şi gloria eternă de care vor avea parte cei care îndură până la capăt, chiar dacă asta ar însemna martiraj în marele ceas al încercării, prin care treceau ei atunci. Într-adevăr, mare va fi mărturia lor din Carte.”

Când îşi vor termina mărturia lor, fiara care se ridică din Adânc îi va omorî. Acesta pare să fie acelaşi din 13:8 - capul imperiului roman reînviat.

Trupurile moarte ale martorilor vor zăcea pe strada Ierusalimului trei zile şi jumătate. Ierusalimul este numit aici Sodoma, datorită mândriei sale, indulgenţei sale, tihnei sale prospere şi indiferenţei faţă de nevoile altora (vezi Ezechiel 16:49). Şi este numit Egipt datorită idolatriei, persecuţiilor sale şi înrobirii sale de păcat şi fărădelege.

Oameni din toate naţiunile privesc trupurile lor moarte, dar nu permit îngroparea lor - semn de mare sacrilegiu în aproape toate culturile.

Oamenii vor izbucni cuprinşi de mare bucurie pentru că profeţiile lor nepopulare au fost reduse la tăcere. Oamenii îşi vor da daruri unii altora, cam în acelaşi fel cum procedează la Crăciun. Singurii profeţi îndrăgiţi de oameni sunt cei morţi!

După trei zile şi jumătate... Dumnezeu îi învie din morţi, spre consternarea populaţiei, ducându-i în cer în văzul duşmanilor lor.

În acelaşi timp, Ierusalimul este zguduit de un mare cutremur de pământ, a zecea parte din oraş cade şi sunt ucişi şapte mii de oameni. Supravieţuitorii dau slavă lui Dumnezeu, dar nu în cadrul unei închinări autentice, ci, neavând încotro, recunosc puterea Sa.

Al doilea vai a trecut. Asta nu înseamnă că tot ce este cuprins între 9:13 şi 11:13 face parte din vaiul al doilea. Dimpotrivă, capitolele 10 şi 11:1-13 sunt o paranteză între al doilea vai (trâmbiţa a şasea) şi al treilea vai (trâmbiţa a şaptea).

Sunarea trâmbiţei a şaptea indică faptul că Marea Strâmtorare s-a terminat şi că a început domnia lui Cristos. Împărăţiile (textele critic şi majoritar: „împărăţia... a devenit") lumii acesteia au ajuns ale Domnului nostru şi ale Cristosului Său. Şi El va domni in vecii vecilor!

Cazând cu feţele în jos înaintea lui Dumnezeu, cei douăzeci şi patru de bătrâni îi aduc mulţumiri pentru că Şi-a asumat puterea Lui cea mare şi Şi-a inaugurat domnia.

Naţiunile necredincioase sunt mâniate pe El, încercând să împiedice încoronarea Lui. Dar acum a venit timpul ca El sa Se mânie pe ele, să-i judece pe cei care nu au viaţă spirituală şi să-i nimicească pe nimicitori. Şi a mai venit timpul ca Domnul să-i răsplătească pe ai Săi, profeţi şi oameni, mici şi mari.

Dumnezeu nu Şi-a uitat legământul încheiat cu poporul Său, Israel. Când templul lui Dumnezeu este deschis în cer, apare arca legământului Său, un simbol al faptului că tot ce a promis El Israelului se va împlini. Sunt fulgere, glasuri, tunete, un cutremur de pământ şi o mare grindină.

În cer s-a arătat un semn mare, adică o femeie îmbrăcată cu soarele, cu luna sub picioare şi cu o cunună de douăsprezece stele pe cap. Femeia este Israelul. Soarele, luna şi stelele descriu gloria şi stăpânirea ce i s-au promis ei în viitoarea împărăţie, după cum ele au înfăţişat domnia finală a lui Iosif asupra tatălui, mamei şi fraţilor săi (Geneza 37:9-11).

Femeia este însărcinată, aşteptând să dea naştere unui prunc. O mare parte din istoria Israelului este comprimată în aceste versete, fără să se indice că ar exista decalaje de timp între evenimente sau că evenimentele se desfăşoară neapărat în ordine cronologică.

Un al doilea semn în cer este un mare balaur roşu, având şapte capete, zece coarne şi şapte diademe pe capete.

Balaurul este Satan, dar întrucât descrierea este paralelă cu aceea a imperiului roman reînviat de la 13:1, s-ar putea să fie vorba de Satan în ipostaza de energizator al acelei puteri mondiale.

Cu o lovitură a cozii sale, balaurul trage după el a treia parte din stelele cerului şi le aruncă pe pământ - referire posibilă la un război în cer, care are loc la mijlocul Marii Strâmtorări şi va duce la aruncarea pe pământ a îngerilor căzuţi (versetele 8,9).

Balaurul este gata să sfâşie Copilul, de îndată ce se va naşte El - profeţie împlinită în încercarea lui Irod cel Mare, vasalul Romei, de a distruge pe Regele nou-născut al iudeilor. Copilul este evident Isus, destinat să domnească peste toate naţiunile cu un toiag de fier. Cronica trece aici de la naşterea Sa la Înălţarea Sa la cer.

Peste actuala eră a bisericii se trece în versetele 5 şi 6. La mijlocul Marii Strâmtorări, o porţiune din naţiunea Israel fuge într-un loc secret de refugiu în pustie (unii cred că la Petra). Oamenii aceştia rămân în ascunziş timp de trei ani şi jumătate.

În cer izbucneşte războiul cu Mihail şi îngerii săi pe de o parte, şi balaurul şt îngerii săi pe de alta. Aceasta se întâmplă la mijlocul Marii Strâmtorări. Arhanghelul Mihail este asociat cu treburile naţiunii Israel (Daniel 12:1).

Balaurul este înfrânt atât de tare încât pierde orice drept de acces în cer. El şi însoţitorii săi sunt aruncaţi pe pământ. Dar nu asta este soarta lui finală (vezi 20:1-3,10). Observaţi cum îl descrie Ioan: balaurul cel mare, şarpele cel vechi, numit Diavolul şi Satan, cel care înşeală întreaga lume.

Alungarea balaurului este urmată de un strigăt puternic în cer, indicând faptul că triumful lui Dumnezeu şi ziua cuceririi pentru ai Săi a sosit. Aceasta anticipează împărăţia Milenară. Între timp, este un eveniment glorios faptul că acuzatorul fraţilor noştri a fost aruncat jos.

Anunţul continuă. Credincioşii evrei persecutaţi l-au biruit pe cel rău prin sângele Mielului şi prin cuvântul mărturiei lor. Victoria lor s-a bazat pe moartea lui Cristos şi pe mărturia lor despre valoarea acelei morţi. În credincioşia lor faţă de El, ei şi-au pecetluit mărturia cu sângele lor.

Cerurile se pot bucura de alungarea balaurului, dar pentru pământ şi pentru mare asta e o veste proastă! Diavolul ştie că mai are puţin timp şi de aceea este hotărât să-şi verse mânia cât mai mult cu putinţă. Veninul balaurului se varsă în special împotriva Israelului, naţiunea din care a venit Mesia.

Rămăşiţa credincioasă a poporului evreu primeşte două aripi ale unui mare vultur, fiind învrednicită să scape degrabă, ascunzându-se în pustie. (Unii au speculat că aceste aripi mari s-ar referi la o măreaţă Forţă Aeriană.) Acolo rămăşiţa este îngrijită şi protejată de atacurile şarpelui, timp de trei ani şi jumătate (un timp, timpuri, şi o jumătate de timp).

Căutând să zădărnicească fuga Israelului, şarpele face ca o mare revărsare de ape să curgă în urma oamenilor, pentru a-i înghiţi, dar un cutremur de pământ absoarbe apa şi acţiunea diavolului este contracarată.

Înfuriat pentru această umilinţă, el caută să se răzbune pe evreii care au rămas în ţară - evreii care demonstrează realitatea credinţei lor păzind poruncile lui Dumnezeu şi depunând mărturie despre Isus.

Capitolul 13 ne prezintă două mari fiare: o fiară ridicându-se din mare şi una din pământ sau din ţară, adică din ţara Israelului. Ele înglobează trăsăturile celor patru fiare de la Daniel 7:3-7.

Prima fiară este capul imperiului roman reînviat, care va exista sub forma unei confederaţii de zece împărăţii. Ea se va ridica din mare, care este un tip al naţiunilor ne-evreieşti. Fiara are zece coarne. Daniel a prezis că imperiul roman va fi relansat sub forma unei federaţii de zece regate (Daniel 7:24). Fiara are zece capete. La 17:9,10 se spune că acestea sunt zece regi, o posibilă referire la şapte tipuri diferite de dregători sau şapte etape diferite ale imperiului. Ele redau puterea de a stăpâni, care i-a fost dată de către balaur, adică Satan. Fiara are scrise pe capete nume de hulă şi îşi va aroga statutul de Dumnezeu, ca şi când nu ar fi un simplu om.

Fiara seamănă cu un leopard, având labe ca de urs şi gură ca o gură de leu. La Daniel 7, leopardul simbolizează Grecia; ursul este un tip pentru Mezo-Persia; iar leul reprezintă Babilonul. Imperiul roman renăscut se aseamănă astfel cu predecesorii săi, prin cuceririle sale rapide, asemenea unui leopard, fiind puternic ca un urs şi lacom ca un leu. Pe scurt, el reuneşte toate trăsăturile negative ale imperiilor mondiale care l-au precedat. Imperiul şi conducătorul său primesc putere supranaturală de la Satan.

Fiara are o rană mortală într-unui din capete. Scofield explică: „Fragmente ale străvechiului imperiu roman şi-au continuat existenţa ca împărăţii separate. Ceea ce şi-a încetat existenţa a fost doar forma imperială de guvernământ - capul rănit de moarte." Rana mortală este vindecată. Cu alte cuvinte, imperiul renaşte, având în frunte împăratul, adică fiara.

Oamenii i se închină fiarei - cu alte cuvinte, nu sunt doar impresionaţi de ea, ci i se închină ca lui Dumnezeu. De asemenea, la începutul versetului se spune că se închină balaurului.

Fiara emite declaraţii arogante de lăudăroşenie şi rosteşte blasfemii cumplite, de negrăit. I se permite să facă război cu oamenii lui Dumnezeu şi îi biruieşte pe mulţi dintre ei. Aceştia preferă să moară, decât să i se supună. Domnia fiarei se extinde peste toată lumea - ultimul imperiu mondial care precede Domnia lui Cristos.

Cei care nu sunt credincioşi adevăraţi se închină îndată fiarei. Pentru că nu s-au încrezut niciodată în Cristos, numele lor nu au fost scrise niciodată în Cartea Vieţii Mielului înjunghiat. Şi pentru că numele lor nu se regăsesc printre cele ale răscumpăraţilor, ei sunt lăsaţi în voia învăţăturilor eronate. Adevărul n-au voit să-l creadă, de aceea, acum vor crede o minciună.

Acest verset trebuie să constituie un avertisment la adresa oricărui om să accepte lumina Cuvântului lui Dumnezeu câtă vreme este disponibilă. Consecinţa respingerii luminii este retragerea luminii.

Credincioşii adevăraţi sunt asiguraţi că prigonitorii lor vor merge în robie şi vor fi ucişi cu sabia. Asta îi va învrednici pe sfinţi să aştepte în răbdare şi credinţă.

A doua fiară este o altă figură proeminentă din timpul Marii Strâmtorări. Acest personaj colaborează îndeaproape cu prima fiară, ba chiar organizează campanii internaţionale pentru ca oamenii să se închine primei fiare, şi creează un idol uriaş, care să-l reprezinte pe împăratul roman. A doua fiară se ridică din pământ sau din ţară. Dacă aici este vorba despre ţara Israel, atunci acest lider este aproape sigur evreu. El este profetul mincinos (vezi 16:13;19:20;20:10). El are două coarne ca ale unui miel, creând impresia de blândeţe sau inofensivitate, dar, în acelaşi timp, sugerând faptul că îl imită pe Mielul lui Dumnezeu. El vorbeşte ca un balaur, dovedind că este inspirat şi energizat nemijlocit de Satan.

El exercită toată autoritatea primei fiare, asta însemnând că imperiul roman îi acordă autoritate nelimitată de acţiune în numele său. El dispune de puteri supranaturale, făcând chiar să se coboare foc din cer. Scopul miracolelor sale este, desigur, acela de a-i înşela pe oameni, determinându-i să i se închine unui om, ca şi când acesta ar fi Dumnezeu.

El animă icoana mare, urâciunea pustiirii, făcând-o să vorbească. Pedeapsa pentru cei care refuză să se închine este moartea.

A doua fiară îi obligă pe oameni să-şi exprime loialitatea faţă de împăratul roman prin acceptarea semnului fiarei pe mâna lor dreaptă sau pe frunte.

Pe lângă semnul acesta, fiara mai deţine un nume şi un număr. Cine nu acceptă semnul, numele sau numărul fiarei nu va putea să cumpere sau să vândă - acesta fiind un efort de a-i forţa pe oameni, prin mijloace economice, de a se lepăda de Cristos şi a îmbrăţişa idolatria. Va fi o încercare foarte mare, dar credincioşii adevăraţi vor prefera moartea renunţării la Mântuitorul lor.

Numărul fiarei este 666. Şase este numărul omului. Faptul că este cu unu mai puţin de şapte ar putea sugera că omul nu a atins gloria sau perfecţiunea lui Dumnezeu. Seria a trei de şase este o trinitate a răului.

Una din cele mai mari întrebări care se ridică în legătură cu capitolul 13 este dacă prima sau a doua fiară este Anticrist. în esenţă, argumentele în favoarea primei variante derivă din faptul că primul personaj este cel care îi obligă pe oameni să i se închine ca lui Dumnezeu. În schimb, cei care susţin că fiara a doua este Anticrist invocă, în sprijinul acestei opinii, faptul că nici un evreu nu va accepta vreodată ca Mesia să fie un ne-evreu şi că, de vreme ce a doua fiară este un evreu, urmează că el trebuie să fie varianta falsă a adevăratului Mesia.

Mielul este văzut stând pe Muntele Sion, împreună cu o sută patruzeci şi patru de mii de urmaşi ai Săi, care erau pecetluiţi pe frunţile lor. Aceasta este o anticipare a scenei când Domnul Isus va reveni pe pământ şi va sta în Ierusalim cu acest grup de credincioşi din fiecare din cele douăsprezece seminţii ale Israelului. Cei o sută patruzeci şi patru de mii sunt aceiaşi pe care i-am întâlnit în capitolul 7, fiind acum gata de a intra în împărăţia lui Cristos.

Ioan aude sunet de muzică venind din cer, ca un vuiet de ape mari, ca vuietul unui tunet puternic şi ca al celor care cântă cu harpa. Numai cei o sută patruzeci şi patru de mii puteau să înveţe cântarea.

Ni se spune că ei sunt virgini, adică cei ce nu s-au întinat cu femei. Ei s-au păstrat neîntinaţi de groaznica idolatrie şi imoralitate din această perioadă şi L-au urmat pe Miel cu devotament şi ascultare necondiţionată. Pentecost spune, în această privinţă: „Ei sunt numiţi «roadele dintâi pentru Dumnezeu şi pentru Miel», adică sunt primul rod din recolta perioadei Marii Strâmtorări, care vor intra în mia de ani, pentru a popula pământul milenar." Ei nu au acceptat minciuna lui Anticrist - conform căreia oamenii trebuiau să se închine unui simplu om. Ei au fost ireproşabili în ce priveşte mărturisirea fără preget dată despre Cristos.

Îngerul care zbura prin mijlocul cerului cu o evanghelie veşnică pare să corespundă cu textul de la Matei 14:14: „Evanghelia aceasta a împărăţiei va fi predicată în toată lumea ca o mărturie pentru toate popoarele. Şi atunci va veni sfârşitul." Tema evangheliei este redată de versetul 7. Oamenilor li se porunceşte să se teamă de Dumnezeu, nu de fiară. Să-i dea Lui slavă, iar nu icoanei idolatre. Să se închine Lui, nu unui simplu om. Desigur, e limpede că există doar o singură evanghelie: vestea bună a mântuirii căpătate prin credinţa în Cristos. Dar există accente diferite în dispensaţii diferite. În timpul Marii Strâmtorări, evanghelia va căuta să-i îndepărteze pe oameni de la închinarea la fiară şi să-i pregătească pentru împărăţia lui Cristos pe pământ.

Al doilea înger anunţă căderea Babilonului, anticipând capitolele 17 şi 18. Babilonul reprezintă iudaismul apostat şi creştinătatea apostată, care se vor constitui într-un vast conglomerat religios şi comercial, cu sediul la Roma. Toate naţiunile se vor îmbăta cu vinul mâniei desfrânării ei.

Putem stabili data verdictului îngerului al treilea ca fiind punctul de mijloc al Tribulaţie identic cu începutul Necazului cel mare.

Îngerul avertizează că oricine se va învoi cu închinarea la fiară în oricare din formele sale va suferi mânia lui Dumnezeu, acum şi în veac.

Vinul mâniei Lui va fi turnat peste pământ în timpul Necazului cel mare. Dar asta nu va fi decât o avanpremieră a durerilor iadului veşnic, în care necredincioşii vor fi chinuiţi cu foc şi pucioasă.

Versetul acesta ne aminteşte că iadul este alcătuit din pedeapsă veşnică şi conştientă. Biblia nu ne învaţă nicăieri că morţii răi ar fi anihilaţi. Fumul chinului lor se suie încontinuu, fără nici o uşurare, zi şi noapte.

Va veni un timp când sfinţii vor fi chemaţi să îndure cu răbdare sălbăticia fiarei, să asculte de Dumnezeu, refuzând să se închine unui om sau unui idol, ţinându-se strâns de mărturia lor cu privire la credinţa în Isus. Pierzarea finală a celor răi (versetul 9-11) are darul de a-i încuraja pe credincioşi să îndure.

Credincioşii care mor în timpul acestei perioade nu vor fi văduviţi de binecuvântările împărăţiei de o mie de ani. Omul spune: „Binecuvântaţi sunt cei vii". Dumnezeu spune: „Binecuvântaţi sunt morţii care mor în Domnul." Şi „Faptele lor îi urmează." Tot ce este făcut pentru Cristos şi în Numele Lui, spre folosul altora, va fi amplu răsplătit - fiecare gest de omenie, fiecare dar jertfitor, rugăciune, lacrimă vărsată sau cuvânt de mărturie.

Dacă comparăm acest pasaj cu cele de la Matei 13:39-43 şi 25:31-46, constatăm că secerişul pământului are loc la a doua venire a Domnului nostru. Aici se afirmă că El este cel care seceră. La Matei 13:39 îngerii sunt secerătorii. Ambele variante sunt adevărate: Cristos seceră prin intermediul îngerilor.

Cristos este văzut aici coborând pe un nor alb, având pe cap o cunună de aur iar în mână o seceră ascuţită.

Un înger din templu îi spune să pună în lucru secera Sa, pentru că secerişul pământului este copt. Nu trebuie să privim aceste cuvinte ca pe un ordin, căci îngerii nu au dreptul să-I poruncească lui Dumnezeu. Mai degrabă, este o rugăminte sau un mesaj transmis Domnului Isus de către Dumnezeu Tatăl.

Există două modalităţi de a înţelege acest prim seceriş. Mai întâi, ar putea fi o imagine a strângerii credincioşilor din Marea Strâmtorare, pentru ca aceştia să intre în Mileniu. Conform acestei păreri, ar corespunde cu seminţele evangheliei de la Matei 13, adică fiii împărăţiei. Sau ar putea fi un seceriş al judecăţii. Dacă aşa stau lucrurile, atunci subiecţii judecăţii ar putea fi Neamurile, întrucât Israel pare să fie vizat în următorul seceriş (versetele 17-20).

Acum cronica evidenţiază ultimele judecăţi teribile care vor veni peste porţiunea necredincioasă a naţiunii Israel, viţa pământului (vezi Psalmul 80:8;Isaia 5:1-7;Ieremia 2:21;6:9). Un înger iese din templul care este în cer, echipat cu o seceră ascuţită.

Un alt înger dă semnalul să înceapă secerişul. Acest înger are puterea asupra focului, care ar putea simboliza judecata ce va urma.

Strugurii copţi sunt adunaţi şi aruncaţi în teascul cel mare al mâniei lui Dumnezeu. Călcarea în picioare a strugurilor, în cadrul procesului iniţial al fabricării vinului, este prezentată aici ca o imagine întruchipând judecata zdrobitoare care va veni.

Această călcare în picioare a strugurilor are loc afară din cetatea Ierusalim, poate în Valea Iosafat. Măcelul va fi atât de mare încât sângele se va scurge pe o distanţă de 290 kilometri şi se va ridica până la zăbalele cailor. Adică sângele va străbate o distanţă egală cu cea dintre Ierusalim şi sudul Edomului.

Un alt semn în cer are de a face cu şapte îngeri ce aduc şapte nenorociri, cele din urmă, care, atunci când vor fi slobozite, vor marca încheierea mâniei lui Dumnezeu. De aici deducem că în acest punct ne aflăm spre sfârşitul Marii Strâmtorări.

Ioan vede o mare ceată de oameni în cer, stând pe o mare de sticlă amestecată cu foc. El îi recunoaşte pe aceştia drept cei ce au refuzat să se închine fiarei sau icoanei sale. Negreşit ei au plătit cu moarte de martir acest refuz.

Dar acum ei sunt în cer, cântând cântarea lui Moise şi cântarea Mielului, compusă exclusiv din citate din Vechiul Testament. Ei aduc mărturie dreptăţii judecăţilor lui Dumnezeu, în anticipaţie la ceea ce le va face El celor de pe pământ care i-au ucis. Ei îl laudă pe Dumnezeul Cel Atotputernic pentru lucrările şi căile Sale.

În context, asta înseamnă actele Sale de judecată, deşi, desigur, s-ar putea aplica la toate lucrările şi căile Sale. Regele sfinţilor („King of saints" în ediţia NKJV, n.tr.) trebuie înlocuit cu Regele naţiunilor (textul marginal NKJV) (varianta „sfinţi" are un suport şubred. Atât textul critic, cât şi majoritar, sprijină mai degrabă varianta: „naţiuni").

Cântarea lui Moise a celebrat răscumpărarea de către Dumnezeu a poporului Său din robia Egiptului.

Cântarea Mielului celebrează izbăvirea finală de Satan şi de toţi duşmanii vieţii spirituale. Astfel, după cum arată foarte pertinent A. T. Pierson, „Ele marchează cele două hotare ale istoriei Răscumpărării, între ele aflându-se toată istoria răscumpăraţilor lui Dumnezeu."

Judecăţile lui Dumnezeu pe pământ au demonstrat că Dumnezeu este un Dumnezeu sfânt. Ele vor determina toate naţiunile să se teamă, să-L slăvească şi să I se închine Lui.

După aceste lucruri Ioan vede templul cortului mărturiei din cer deschis. Se pare că aceasta este realitatea cerească pentru care templul pământesc a fost doar o copie sau un model (Evrei 9:23). Se referă în special la Locul Prea Sfânt.

Ies şapte îngeri, îmbrăcaţi în in curat, strălucitor, încinşi împrejurul pieptului cu brâe de aur. Asta înseamnă că sunt dotaţi cu cele necesare să execute judecata dreaptă prin care Dumnezeu va fi slăvit. Aceşti îngeri sunt pe punctul de a elibera ultimele şapte plăgi.

Una din cele patru făpturi vii îi dă fiecărui înger un potir. Aceste potire conţin judecăţile finale din cadrul Marii Strâmtorări, care îi vor afecta pe toţi duşmanii lui Dumnezeu, nu doar pe o parte din ei.

Faptul că nimeni nu poate intra în templu până când se vor fi încheiat aceste şapte plăgi ar putea însemna că nici o mijlocire preoţească nu mai poate întârzia acum desfăşurarea mâniei lui Dumnezeu.

J. Judecăţile din cadrul celor şapte potire (cap. 16)

Un glas puternic din templu le ordonă celor şapte îngeri să meargă şi să verse pe pământ cele şapte potire ale mâniei lui Dumnezeu. Aceste judecăţi sunt similare cu judecăţile trâmbiţelor prin natura şi succesiunea lor, dar sunt de o intensitate mai mare. Primul potir provoacă bube rele şi dureroase pe corpul celor care s-au închinat fiarei şi icoanei ei.

A doua plagă transformă marea în sânge, ca cel al unui om mort, şi toată fauna marină piere.

Al treilea potir face ca toate izvoarele de apă să se prefacă în sânge.

În acest punct, îngerul apelor apără caracterul just al judecăţilor lui Dumnezeu. Oamenii nu primesc decât ceea ce li se cuvine pentru faptele lor păcătoase. Căci ei au vărsat sânge din belşug. Acum ei sunt răsplătiţi, dânduli-se să bea sânge, în loc de apă. Ei sunt vrednici de asta.

Altarul simbolizează, probabil, sufletele sfinţilor martirizaţi (6:9). Ei au aşteptat îndelung şi cu răbdare ca prigonitorii lor să fie pedepsiţi.

A patra plagă îi face pe oameni să sufere de arsura soarelui sau de radiaţii solare. Dar nici asta nu-i face să se pocăiască. Mai degrabă, ei îl blestemă pe Dumnezeu pentru că a trimis această căldură arzătoare asupra lor.

Al cincilea înger îşi varsă plaga de întuneric peste împărăţia fiarei. Asta adaugă la suferinţa oamenilor, pentru că ei nu se pot deplasa ca să găsească alinare de suferinţele precedente. Dar inimile lor tot nu se înmoaie, ci devin şi mai înverşunaţi în ura lor împotriva lui Dumnezeu.

Ioan vede trei duhuri necurate, ca nişte broaşte... ieşind din gura balaurului... a fiarei... şi a proorocului mincinos, aceştia trei constituind trinitatea contrafăcută a Satanei. Acestea sunt duhuri demonice, făcând minuni pentru a-i înşela pe dregătorii lumii şi a-i ademeni să se angajeze într-o bătălie culminantă în ziua Dumnezeului Celui Atotputernic.

La amintirea acelei bătălii, Domnul intercalează aici o binecuvântare specială adresată sfinţilor din Marea Strâmtorare, celor care aşteaptă întoarcerea Sa şi care s-au păstrat curaţi de închinarea idolatră din vremea aceea. El va veni pentru cei nemântuiţi ca un hoţ, pe neaşteptate, provocând mari pierderi.

Armatele lumii se vor aduna la locul care în evreieşte se numeşte Armaghedon (în textul marginal NKJV: Meghido) („Armaghedon" provine din termenul ebraic „Har" (Muntele) Megiddo. Textul majoritar redă pur şi simplu varianta „Megiddo" - Meghido). Cei mai mulţi cred că este vorba de câmpia Esdraelon, Meghido fiind situat în partea de sud. Se relatează că Napoleon a numit acest loc arena lumii, adică locul ideal de bătălie.

Faptul că acesta este ultimul potir al judecăţii este indicat de anunţul celui de-al şaptelea înger: „S-a sfârşit!" Mânia lui Dumnezeu s-a consumat, atât cât priveşte Marea Strâmtorare.

Când este vărsat ultimul potir, se produc convulsii violente în natură: explozii, tunete, fulgere şi un cutremur de pământ de proporţii fără precedent.

Cetatea mare a Babilonului, împărţită în trei părţi, bea cupa furiei lui Dumnezeu. El nu a uitat idolatria, cruzimea şi haosul ei religios. În acelaşi timp, cetăţile naţiunilor sunt nivelate.

Toate insulele şi munţii dispar, în timp ce pământul se clatină.

Grindină mare de greutatea unui talant (45 de kilograme) bombardează pământul, dar oamenii îl hulesc pe Dumnezeu, mai degrabă decât să se pocăiască.

K. Căderea Babilonului cel mare (cap. 17,18)

Unul din cei şapte îngeri îl invită pe Ioan să asiste la judecata prostituatei celei mari. Este marele sistem religios şi comercial ce-şi are sediul la Roma. Mulţi cred că acest capitol, 17, descrie Babilonul religios, iar capitolul 18 aspectul comercial. În Babilonul religios sunt cuprinse: creştinătatea apostată, atât protestantă, cât şi catolică. Probabil că reprezintă biserica ecumenică. Observaţi descrierea: Prostituata şade pe multe ape, controlând marile regiuni ale lumii Neamurilor. Regii pământului au curvit cu ea. Ea i-a sedus pe liderii politici cu compromisurile şi intrigile ei. Locuitorii pământului s-au îmbătat de vinul desfrânării ei. Mulţimi uriaşe au intrat sub influenţa ei rea şi au fost reduse la o stare de cumplită nenorocire.

Biserica apostată este văzută stând pe o fiară stacojie. Am observat deja în capitolul 13 că această fiară este imperiul roman renăscut (şi uneori capul acelui imperiu). Fiara este plină de nume de hulă şi are şapte capete şi şapte coarne.

O vreme, biserica falsă pare să domine imperiul. Ea tronează plină de pompă, purtând simbolurile vastelor sale bogăţii şi etalând o cupă de aur plină de idolatria şi imoralitatea ei.

Un nume de taină se află scris pe fruntea, ei: Babilonul Cel mare, mama prostituatelor şi a urâciunilor pământului. Este biserica ce a vărsat sângele martirilor creştini în decursul veacurilor, continuând să facă acest lucru. Ea s-a îmbătat de sângele lor.

Aidoma altora, Ioan s-a minunat când a văzut femeia, îmbătată de sângele sfinţilor. Asta se referă la sfinţii din toate erele istoriei bisericii, dar în special la martirii lui Isus din timpul Marii Strâmtorări.

Îngerul se oferă să-i explice lui Ioan taina femeii şi a fiarei.

Fiara pe care a văzut-o Ioan era (imperiul roman a existat în trecut); ea nu mai este (s-a destrămat şi nu mai există astăzi ca imperiu mondial); ea se va ridica din Adânc (adică va reapare într-o formă deosebit de diabolică); şi se va duce la pierzare (va fi distrusă definitiv şi complet). Renaşterea imperiului şi apariţia liderului său carismatic va determina lumea necredincioşilor să se mire.

Îngerul a văzut că asta reclamă o minte care are înţelepciune. Cele şapte capete sunt şapte munţi pe care stă femeia. O interpretare tradiţională este că prostituata îşi are sediul la Roma, care este zidită pe şapte coline.

Unii comentatori explică aceşti şapte regi ca fiind şapte forme ale guvernului roman; alţii îi explică drept şapte împăraţi literali. Alţii spun că regii reprezintă marile puteri mondiale: Egiptul, Asiria, Babilonul, Persia, Grecia, Roma şi viitorul imperiu roman, renăscut.

Al optulea rege a fost identificat îndeobşte cu şeful imperiului reînviat al imperiului roman şi ca Anticrist. Dar sensul exact al acestei profeţii s-ar putea să nu fie desluşit cu claritate, decât atunci când se va împlini profeţia.

Cele zece coarne ar putea simboliza regi viitori, care vor sluji sub domnia fiarei romane. Ei vor domni timp de o oră, adică foarte scurt timp (vezi versetul 10b).

Cei zece regi cedează unanim puterea şi autoritatea lor fiarei romane. Cu alte cuvinte, zece ţări (sau guverne) îi predau suveranitatea naţională.

Acest imperiu format din zece împărăţii porneşte război împotriva Domnului Isus când va reveni El pe pământ la sfârşitul Marii Strâmtorări. Dar ei vor avea parte de o mare înfrângere pe acest câmp de luptă, ca la Waterloo. Deşi El este Mielul, El mai este şi Domnul domnilor şi Regele regilor. Urmaşii Lui sunt numiţi: aleşi şi credincioşi.

Îngerul explică în continuare că apele din versetul 1 sunt popoare, mulţimi, naţiuni şi limbi. Prostituata sade pe ape în sensul că domină mari segmente ale populaţiei lumii.

Se pare că imperiul roman renăscut se va lăsa controlat sau cel puţin influenţat de biserica prostituatei, pentru o vreme. Apoi însă se va dezbăra de acest jug intolerabil, strivind-o. Urâta prostituată este despuiată, mistuită şi arsă de fiara pe care şedea ea.

Dumnezeu stă în spatele tuturor acestor evenimente. El este Cel care face să se unească regatele sub domnia fiarei romane şi apoi să se întoarcă împotriva prostituatei. Toate se desfăşoară pentru a se împlini planul Său suveran.

Cetatea cea mare este Babilonul tainic, stăpânind peste regii pământului. Dar, cum am văzut, femeia îşi are sediul la Roma.

Capitolul 18 este alcătuit, în principal, dintr-un marş funebru, celebrând căderea Babilonului. Cum am arătat, asta se referă la biserica prostituată, care nu este doar un vast sistem religios, ci, poate şi cel mai mare aşezământ comercial din lume. Se pare că el controlează piaţa lumii.

Când un alt înger cu mare autoritate coboară din cer pentru a aduce vestea, e ca şi când s-ar aprinde luminile. Slava lui iluminează pământul.

Babilonul cel mare a căzut iar ruinele sale au devenit un locaş al demonilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate.

Motivaţia căderii ei este corupţia nespus de mare pe care a practicat-o cu naţiunile şi negustorii ei. Ea a îmbătat toate naţiunile cu desfrâul ei pătimaş.

Un alt glas din cer îi avertizează pe oamenii lui Dumnezeu să iasă din sistemul sortit pierzării în ajunul distrugerii sale. Orice relaţii cu ea ar atrage participarea la plăgile de care va avea ea parte.

Păcatele ei s-au suit până la cer şi Dumnezeu Şi-a adus aminte de nelegiuirile ei, asupra cărora îşi revarsă acum indignarea. Ea va primi de două ori cât faptele ei rele, nu din partea copiilor lui Dumnezeu, ci a îngerului care este instrumentul răzbunării Sale.

Chinul şi întristarea ei vor fi proporţionale cu stilul ei luxos de viaţă şi grandomania ei. Ea se consideră regină, tronând peste toate, la adăpost de întristare.

Judecata ei va veni într-o singură zi şi va presupune moartea şi jalea şi foametea. Domnul Dumnezeu cel Atotputernic este Cel care o va pedepsi cu foc.

Regii pământului o vor plânge, când vor vedea fumul arderii fostei lor amante. Dar jalea lor nu este altruistă, ci ei plâng pentru că au pierdut plăcerile şi luxul de care beneficiau. Stând departe, ei se miră de profunzimea chinului ei şi de caracterul năpraznic al sfârşitului ei.

Negustorii pământului o plâng în principal pentru că li s-a dus speranţa unui câştig. Nimeni nu le mai cumpără marfa.

Lista produselor cu care făcea negoţ Babilonul pare să cuprindă întregul comerţ mondial: metale preţioase, bijuterii, ţesături, lemn, fildeş, marmură, mirodenii, parfumuri, vinuri, untdelemn, cereale, bovine, căruţe şi trupurile şi sufletele oamenilor. Atât biserica apostată, cât şi lumea afacerilor sunt vinovate de traficul cu suflete omeneşti, biserica, de vânzarea de indulgenţe, etc, iar lumea afacerilor, de exploatare.

Oamenii de afaceri, adresându-se sistemului care a căzut, deplâng dispariţia speranţelor lor de îmbogăţire şi a tuturor bogăţiilor şi splendorilor care au pierit atât de fulgerător şi definitiv.

Asemenea regilor, negustorii stau înmărmuriţi, plângând şi jelind faptul că asemenea profituri s-au dus într-o singură oră. Ei îşi aduc aminte de fostul lux al oraşului, cum erau îmbrăcaţi oamenii în haine frumoase, împodobiţi cu bijuterii.

Acum, dintr-o dată s-a ales praful de toată această opulenţă, la orizont prefigurându-se spectrul unei mari depresiuni. Cei angajaţi în comerţ maritim stau la depărtare şi strigă: „Cu ce s-ar fi putut asemăna această mare cetate?"

Ei îşi aruncă ţărână pe cap, plângând şi bocind pentru cetatea care îmbogăţise lumea industriei maritime, pentru ca apoi să fie ruinată într-o singură oră.

Dar, în timp ce pe pământ se varsă toate aceste lacrimi nelegiuite, în cer e mare bucurie. În sfârşit Dumnezeu a făcut dreptate sfinţilor Săi, apostolilor şi profeţilor Săi (textul marginal NKJV: „i-a răzbunat"). El a judecat Babilonul pentru modul în care i-a tratat pe copiii Săi.

Un înger puternic aruncă o piatră ca o mare piatră de moară în mare - imagine plastică a pierzării finale a Babilonului.

Sunetul fostelor sale activităţi, pe planul muzicii, al industriei manufacturiere sau al morăritului, a fost pe veci redus la tăcere.

Toate luminile sunt stinse şi nu se va mai manifesta niciodată bucuria vreunei nunţi. De ce? Pentru că liderii Babilonului au înşelat toate naţiunile cu vrăjitoria lor.

Ea s-a făcut vinovată de sângele sfinţilor lui Dumnezeu, al tuturor credincioşilor care au fost ucişi pentru credinţa lor. Acum şi ei i se dă cu vârf şi îndesat ceea ce i se cuvine.

După aceste lucruri Ioan aude o mare mulţime în cer, lăudându-L pe Domnul pentru dreapta pedepsire de către El a marii prostituate. Cântarea îl preamăreşte ca Domnul Dumnezeul nostru, căruia îi aparţin mântuirea, gloria, onoarea şi puterea.

Cântarea arată că a fost drept s-o distrugă pe marea prostituată, fiind în acord cu atributele Sale de adevăr şi neprihănire ca s-o pedepsească pentru curvia ei şi pentru faptul că i-a ucis cu sânge rece pe robii Săi.

Fumul necontenit care se ridică din rugul ei evocă un al doilea „Aleluia!"

Cei douăzeci şi patru de bătrâni şi cele patru făpturi vii îşi unesc glasul cu acest puternic „Amin!", zicând din toată inima: „Aleluia!"

Din tron răsună un glas care îi cheamă pe robii lui Dumnezeu să se alăture, preamărindu-L pe Domnul pentru că a distrus monstruoasa Babilon.

În acest punct izbucneşte în cer o altă cântare „ca vuietul multor ape şi ca tunetul pentru ureche." Un vibrant „Aleluia" se înalţă de pe buzele celor care celebrează domnia Domnului Dumnezeu Atotputernic!

Marea Strâmtorare a trecut de-acum. Babilon a fost judecată. Acum a venit nunta Mielului. Biserica, soţia lui Cristos, s-a gătit pentru această ocazie unică, de nespusă înălţare sufletească. Ea este împodobită cu in subţire, curat şi strălucitor, care, conform explicaţiei, reprezintă faptele neprihănite ale sfinţilor (textul din 1611 al ediţiei King James conţine termenul „righteousness", (neprihănire), interpretat adesea de predicatori în sensul că neprihănirea lui Crisios este atribuită sfinţilor. Deşi aceasta este o învăţătură sănătoasă, termenul grec dikaiomata exclude această înţelegere. Termenul are forma de plural (iar nu aceea de abstract singular, care este dikaiosune). Mai mult, are o terminaţie „pasivă", aici denotând ceva făcut (în acest caz, „faptele drepte sau neprihănite"). Mântuirea nu este avută în vedere de acest pasaj).

Un înger îl îndrumă pe Ioan să scrie o benedicţie pentru toţi cei ce sunt chemaţi la ospăţul nunţii Mielului. Biserica este Mireasa cerească; invitaţii: restul răscumpăraţilor. Îngerul întăreşte importanţa binecuvântării, insistând că ea reprezintă adevăratele cuvinte ale lui Dumnezeu.

Ioan cade la picioarele îngerului, într-un act de închinare, dar i se interzice să facă acest lucru. Numai lui Dumnezeu avem voie să ne închinăm. Îngerul este rob împreună cu Ioan şi cu toţi cei ce susţin mărturia lui Isus. Apoi îngerul adaugă: „Căci mărturia lui Isus este duhul profeţiei." Asta înseamnă că adevăratul scop al profeţiei este de a aduce mărturie Persoanei şi lucrării lui Isus. „Profeţia", spune C. C. Ryrie, „are menirea să desfăşoare farmecul şi frumuseţea lui Isus."

Îngerul a vrut ca oamenii să se închine lui Dumnezeu Fiul, despre care aducea el mărturie.

În fine, am ajuns la evenimentul spre care converg toate în această carte: glorioasa venire a lui Cristos pe pământ, ca să-Şi înfrângă vrăjmaşii şi să-Şi inaugureze Împărăţia. Ceea ce avem aici nu este Răpirea bisericii, deoarece acolo, în cadrul acelui eveniment, Cristos vine în văzduh pentru sfinţii Săi. Aici El vine însă pe pământ, cu sfinţii Săi.

Observaţi modul în care este prezentat Domnul: El stă pe un cal alb. Aici este evident vorba de un cal de război, deoarece El vine să-Şi cucerească vrăjmaşii. Numele Lui este „Cel Credincios" şi „Cel Adevărat". El este credincios făgăduinţelor Sale şi adevărat caracterului Său. El judecă şi Se luptă cu dreptate. El nu poate domni decât peste o împărăţie în care oamenii sunt dispuşi să trăiască sub domnia dreptăţii (a neprihănirii), ceea ce înseamnă că, mai întâi, El trebuie să elimine toate lucrurile ofensatoare.

Ochii Lui sunt ca para focului, sugerând forţa de pătrundere a judecăţii Sale. El poate depista orice răzvrătire şi necredinţă. Pe capul Lui sunt multe diademe. Alţii poartă cununa biruinţei, dar numai despre Domnul Isus se spune că poartă diadema regalităţii. El are scris un nume pe care nu-l cunoaşte nimeni decât numai El singur. În legătură cu Persoana lui Cristos, există taine pe care nici o fiinţă creată nu va fi vreodată în stare să le pătrundă.

El este îmbrăcat cu o haină muiată în sânge, nu în sângele vărsat pe crucea de la Calvar, ci sângele vrăjmaşilor Săi pe care îi calcă în picioare în teascul mâniei lui Dumnezeu. Lui I se spune pe Numele Lui: „Cuvântul lui Dumnezeu". Un cuvânt este un mijloc de exprimare a gândului. În Cristos, Dumnezeu S-a exprimat plenar omului.

El este însoţit de oştile cerului, care sunt îmbrăcate în in subţire şi călăresc pe cai albi. Aceste oşti sunt, evident, alcătuite din sfinţi, dar să remarcăm că nu li se cere să lupte. Domnul Isus îşi învinge vrăjmaşii fără nici un ajutor din partea nimănui.

Din gura Lui iese o sabie ascuţită cu care loveşte naţiunile. El vine să domnească peste ele cu un toiag de fier şi să calce în picioare teascul vinului mâniei aprinse a lui Dumnezeu Cel Atotputernic.

Pe roba Sa şi pe coapsa Sa este scris:

REGE ALE REGILOR ŞI DOMN AL DOMNILOR

Isus al nostru este Dregătorul Suprem; toţi ceilalţi trebuie să se supună domniei Sale.

Ospăţul cel mare al lui Dumnezeu (textul marginal al NKJV) este distrugerea restului duşmanilor lui Dumnezeu înainte de inaugurarea împărăţiei. La ospăţ sunt invitaţi să participe vulturii! Ei se vor hrăni cu hoiturile celor ucişi de Domnul - oameni din toate categoriile sociale, mici şi mari.

Într-o tentativă disperată de a-L împiedica pe Cristos să preia guvernarea (Psalmul 2), fiara se aliază cu armatele lumii ca să facă război împotriva Domnului şi împotriva oştirii Lui. Dar încercarea e zadarnică! Atât fiara, cât şi profetul mincinos sunt prinşi şi aruncaţi de vii în iazul de foc, care arde cu pucioasă.

Ceilalţi rebeli sunt omorâţi cu sabia Domnului, trupurile lor constituind o hrană îmbelşugată pentru vulturi. Sabia este o aluzie la Cuvântul iui Dumnezeu (vezi Efeseni 6:17;2Tesaloniceni 2:8;Evrei 4:12;Apocalipsa 1:16;2:12,16).

Cu asta am ajuns la sfârşitul Necazului cel mare.

Înainte de a începe Mileniul, Satan trebuie legat. Pentru a realiza acest lucru, se coboară un înger din cer cu cheia abisului şi cu un lanţ uriaş în mână.

Într-o anumită privinţă, Domnul nostru L-a legat pe Satan când a venit pe pământ (Matei 12:29) iar aceasta este o altă etapă din legarea Satanei de către El.

Îngerul l-a prins pe Satan şi l-a legat pentru o mie de ani. Ioan enumera patru nume ale ispititorului: balaurul, şarpele, Diavolul (acuzatorul) şi Satan (potrivnicul).

În timpul Mileniului, arhi-vrăjmaşul este închis în Adânc. Iar Adâncul (sau abisul) este sigilat, ca Satan să nu poată ieşi să mai înşele naţiunile. Spre sfârşitul Domniei lui Cristos, el va fi eliberat în vederea ultimei rebeliuni, de scurtă durată (versetele 7-10).

Ioan vede acum oameni întronaţi în cer, având autoritatea de a stăpâni. Aceştia sunt sfinţii din Epoca Bisericii, care vor domni cu Cristos ca Mireasă a Lui. Ioan mai vede o ceată de martiri, care au refuzat să primească semnul fiarei. Aceştia sunt, evident, sfinţii care au murit pentru credinţa lor. Ambele cete vor domni cu Cristos în timpul epocii de aur, a păcii şi prosperităţii.

Prima parte a versetului 5 trebuie înţeleasă ca pe o paranteză.

Restul morţilor se referă la necredincioşii din toate veacurile care vor fi înviaţi la sfârşitul Mileniului, pentru a sta la Judecata Marelui Tron Alb.

Afirmaţia Aceasta este prima înviere ne aduce înapoi la versetul 4. Prima înviere nu este un eveniment unic, ci descrie învierea celor neprihăniţi în diverse timpuri. Aici este inclusă învierea celor care sunt ai lui Cristos, când vine El să-Şi răpească biserica (1Tesaloniceni 4:13-18).

Învierea celor doi martori, ale căror trupuri neînsufleţite vor zăcea pe stradă (Apocalipsa 11:11) şi învierea sfinţilor din Marea Strâmtorare, care sunt descrişi aici (vezi şi Daniel 12:2a). Cu alte cuvinte, prima înviere cuprinde învierea lui Cristos şi a tuturor credincioşilor adevăraţi, deşi ei sunt înviaţi în momente diferite. Ea are loc în mai multe etape.

Cei care participă la prima înviere sunt binecuvântaţi pentru că nu vor mai fi incluşi în a doua moarte, când toţi necredincioşii vor fi aruncaţi în iazul de foc (versetul 14). Credincioşii adevăraţi vor fi preoţi ai lui Dumnezeu şi ai lui Cristos şi vor domni cu El o mie de ani.

Când se vor împlini cei o mie de ani, Satan va fi dezlegat din închisoarea lui şi va ieşi în cele patru colţuri ale pământului să înşele naţiunile care sunt ostile lui Cristos, numite aici Gog şi Magog. Această referire la Gog şi Magog nu trebuie, confundată cu cea similară de la Ezechiel 38 şi 39. Acolo Magog este o ţară întinsă situată la nord de Israel, a! cărei dregător este Gog. Aici sintagma se referă la naţiunile lumii în general. La Ezechiel cadrul este pre-milenial, pe când aici este post-milenial.

După ce-şi recrutează o armată de rebeli nelegiuiţi, diavolul porneşte în fruntea lor spre Ierusalim, cetatea preaiubită. Dar de la Dumnezeu din cer se coboară un foc, care îi mistuie trupele.

Diavolul însuşi este aruncat în iazul de foc, alăturându-se fiarei şi proorocului mincinos.

S-ar părea surprinzător că Satan va reuşi să adune o armată de necredincioşi la sfârşitul Mileniului. Dar nu trebuie să uităm că toţi copiii născuţi în timpul Domniei lui Cristos se vor naşte în păcat şi vor avea nevoie să fie mântuiţi. Nu toţi 11 vor accepta ca Rege de drept şi aceştia se vor împrăştia pe tot pământul, încercând să se îndepărteze cât mai mult de Ierusalim.

Observaţi că fiara şi proorocul mincinos sunt încă în iad după o mie de ani. Asta infirmă doctrina anihilării, după cum o infirmă şi afirmaţia: Şi vor fi chinuiţi zi şi noapte, în vecii vecilor.

În continuare ni se prezintă judecata de la marele tron alb. Este mare datorită chestiunilor pe care le angajează şi alb datorită perfecţiunii şi purităţii hotărârilor pronunţate. Domnul Isus stă în postura de Judecător (Ioan 5:22, 27). Sintagma: de a cărui faţă au fugit pământul şi cerul indică faptul că această judecată are loc în veşnicie, după distrugerea actualei creaţii (2Petru 3:10).

Morţii, mici şi mari stau înaintea lui Dumnezeu. Aceştia sunt necredincioşii din toate veacurile. Se deschid două seturi de cărţi.

Cartea vieţii cuprinde numele tuturor celor care au fost răscumpăraţi prin sângele scump al lui Cristos. Celelalte cărţi conţin o consemnare amănunţită a faptelor celor nemântuiţi. Nici unul din cei ce se înfăţişează la această judecată nu este înregistrat în cartea vieţii. Faptul că numele nu-i figurează în această carte îl condamnă, dar răbojul faptelor sale rele stabileşte gradul sau gravitatea pedepsei sale.

Marea va preda trupurile celor care au fost îngropaţi în ea. Mormintele, reprezentate aici de Moarte, vor preda trupurile tuturor celor nemântuiţi care au fost îngropaţi. Hades va preda sufletele tuturor celor care au murit în necredinţă. Trupurile vor fi unite cu sufletele, pentru a se înfăţişa înaintea Judecătorului.

După cum vor fi diverse grade de răsplată în cer, tot aşa vor fi grade de pedeapsă în iad. Criteriul îl vor constitui faptele lor.

Când citim că Moartea şi Hades sunt aruncate în iazul de foc, asta înseamnă persoana integrală a omului: duh, suflet şi trup. Textul explică faptul că aceasta este moartea a doua iar textul marginal al ediţiei NKJV adaugă: iazul de foc.

Există o deosebire între Hades şi iad. Pentru cei neconvertiţi care au murit, Hades este starea dezmembrată a pedepsei conştiente. Este un fel de ţarc preliminar, o stare intermediară în care ei aşteaptă Judecata de la Marele Tron Alb.

Pentru credincioşii care au murit, Hades este o stare de binecuvântare în cer, când sunt despărţiţi de trup, aşteptând învierea şi proslăvirea trupului. Când Isus a murit, El S-a dus în Paradis (Luca 23:43), pe care Pavel îl echivalează cu al treilea cer (2Corinteni 12:2, 4), locuinţa lui Dumnezeu. La Fapte 2:27 starea fără trup a Domnului este numită Hades. Dumnezeu nu i-a lăsat sufletul în Hades, ci l-a îmbrăcat cu un trup proslăvit.

Iadul este închisoarea finală a celor răi. Este totuna cu iazul de foc, Gheena, şi moartea a doua.

Factorul decisiv la această judecată este dacă numele cuiva este scris în Cartea Vieţii. De fapt, dacă numele cuiva ar fi fost înscris în acea carte, acea persoană ar fi avut deja parte de prima înviere. Prin urmare, versetul acesta se aplică numai la cei care stau în faţa Marelui Tron Alb.

Se ridică în acest punct întrebarea dacă capitolele 21 şi 22 se ocupă doar de starea eternă sau dacă alternează între Mileniu şi starea eternă. Întrucât Mileniul şi eternitatea sunt, în multe privinţe, similare, nu e de mirare dacă uneori ele par să se contopească în scrierile apostolului Ioan.

Aici starea eternă se numeşte un cer nou şi un pământ nou. Acestea nu trebuie confundate cu noul cer şi noul pământ descrise la Isaia 65:17-25. Acolo se are în vedere Mileniul, pentru că păcatul şi moartea sunt încă prezente. Dar acestea vor fi excluse definitiv din starea eternă.

Ioan vede cetatea sfântă, Noul Ierusalim, coborându-se din cer, gătită ca o mireasă împodobită pentru soţul ei. Faptul că nu se afirmă nicăieri că debarcă pe pământ i-a condus pe unii să creadă că cetatea ar pluti în aer deasupra noului pământ. Faptul că numele seminţiilor lui Israel sunt inscripţionate pe porţi arată că Israelul răscumpărat va avea acces în cetate, chiar dacă membrii săi nu fac parte din biserica propriu-zisă. Distincţia dintre biserică (Mireasa, Soţia Mielului, versetul 9), Israel. (versetul 12) şi naţiunile („Neamurile") (versetul 24) se respectă pe tot parcursul.

Ioan aude din cer anunţul că cortul lui Dumnezeu este cu oamenii şi că El va locui cu ei. Ca popor al Lui, ei se vor bucura de comuniune mai intimă cu El decât au visat vreodată. Dumnezeu însuşi va fi cu ei şi va fi Dumnezeul lor în cadrul unei relaţii mai apropiate şi mai scumpe.

Sintagma: „Dumnezeu va şterge orice lacrimă din ochii lor" nu înseamnă că vor fi lacrimi în cer. Este o exprimare poetică a faptului că nu vor mai fi lacrimi, după cum nu va mai fi nici moarte, nici întristare, nici durere, nici ţipăt. Pentru poporul lui Dumnezeu, toate acestea vor fi, pe veci, din domeniul trecutului.

Cel care stă pe tron va face toate lucrurile noi. Cuvintele lui sunt adevărate şi credincioase şi negreşit se vor împlini.

Inaugurarea stării eterne marchează încheierea planului lui Dumnezeu referitor la pământul în care trăim. După cum Alfa şi Omega sunt prima şi ultima literă din alfabetul grec, tot aşa El este începutul şi Sfârşitul, Creatorul şi Cel pentru care a fost făcută Creaţia, Cel care a început şi Cel care termină, Cel Etern. El este Cel care dă să bea fără plată apa vieţii (mântuirea) oricui însetează după ea.

El este Cel care binecuvântează pe cel ce va birui cu totală moştenire şi cu o nouă intimitate, proprie celei dintre Tată şi fiu. Cum s-a arătat, un biruitor este cel care crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu (1Ioan 5:5). Prin credinţă el biruie lumea (1Ioan 5:4).

Dar nu toţi sunt biruitori.

Unii sunt laşi, fiindu-le frică să-L mărturisească pe Cristos;

necredincioşi, nedispuşi să-şi pună încrederea în Mântuitorul păcătosului;

păcătoşii (varianta din textul marginal NKJV aflându-se în majoritatea manuscriselor), toţi cei ce rămân în păcatele lor, fie că sunt vinovaţi de fărădelegi grosolane, enumerate aici, fie că nu;

abominabilii, cei dedaţi la acte dezgustătoare de imoralitate;

ucigaşii, care ucid cu răutate şi sălbăticiune;

imoralii sexual, care practică desfrâul şi alte păcate sexuale;

vrăjitorii, care comunică cu duhurile rele;

idolatrii, care Îl insultă pe Dumnezeu închinându-se la icoane;

şi toţi mincinoşii, înşelători învederaţi.

Toţi aceştia vor fi aruncaţi în iazul de foc, destinaţia lor finală.

Unul din cei şapte îngeri implicaţi în judecăţile potirelor s-a oferit să-i dea lui Ioan o imagine mai detaliată a Noului Ierusalim, pe care l-a numit mireasa, soţia Mielului. Asta ar putea însemna că cetatea este reşedinţa miresei.

Dus în Duhul pe un munte mare şi înalt, Ioan a văzut din nou Ierusalimul coborându-se din cer, strălucind de slava lui Dumnezeu, şi iradiind ca un giuvaer de mare preţ.

Era înconjurat de un zid masiv în care erau douăsprezece porţi, străjuite de doisprezece îngeri şi purtând numele celor douăsprezece seminţii ale lui Israel. Trei porţi erau îndreptate în fiecare din cele patru puncte cardinale.

Numărul doisprezece este folosit de douăzeci şi una de ori în această carte şi de şapte ori în capitolul de faţă. în general este considerat reprezentativ pentru guvern sau administraţie.

Cele douăsprezece temelii pe care se sprijinea zidul cetăţii purtau numele celor doisprezece apostoli ai Mielului. Aceasta ar putea fi o referire la faptul că ei au pus temelia bisericii în învăţăturile predate de ei cu privire la Cristos (Efeseni 2:20).

Având ca măsurătoare o trestie de aur, îngerul a stabilit că cetatea era de aproximativ douăsprezece mii de stadii (circa 1400-1500 de mile, adică 2250-2400 km) în lungime, lăţime şi înălţime. Având forma unui cub sau a unei piramide, ca se extindea mult peste hotarele Israelului restaurat.

Zidul avea o grosime de o sută patruzeci şi patru de coţi. Sintagma: „după măsura oamenilor, căci aceasta era măsura îngerului" înseamnă că îngerul din versetele 9 şi 15 folosea unităţi de măsură comune omului.

Descrierea zidului (iaspis) iar cetatea (de aur curat), deşi nouă ne este greu s-o vizualizăm, are menirea de a crea o imagine magnifică, de nespusă strălucire, ceea ce şi realizează.

Cele douăsprezece temelii erau împodobite cu douăsprezece pietre scumpe, similare celor de pe platoşa marelui preot, reprezentând cele douăsprezece seminţii ale lui Israel. Nu se pot identifica cu precizie toate bijuteriile, după cum nu putem stabili cu certitudine semnificaţia lor spirituală.

Cele douăsprezece porţi sunt douăsprezece perle, cuvinte menite să ne aducă aminte că biserica este perla de mare preţ pentru care Mântuitorul a vândut tot ce a avut (Matei 13:45,46).

Strada cetăţii era de aur curat, ca sticla străvezie, simbol al gloriei nepătate.

Din cetate lipsesc o serie de elemente: Aşa de pildă, nu e nevoie de nici un templu, întrucât Domnul Dumnezeu Atotputernic şi Mielul se află acolo. Apoi nu este nici soare, nici lună, întrucât slava lui Dumnezeu iluminează cetatea iar Mielul este candela sa.

Naţiunile (Neamurile) se vor bucura de frumuseţea Sa iar regii pământului vor veni şi vor aduce omagiu Domnului.

Nu există porţi închise, pentru că există condiţii de perfectă securitate şi acces liber. Nu va fi noapte acolo, ci va fi o ţară în care ziua nu ia sfârşit niciodată.

După cum s-a arătat, bogăţia naţiunilor se va revărsa către cetate - toată gloria şi onoarea lor.

Nimic necurat nu va intra acolo niciodată, ci numai cei ce sunt scrişi în cartea vieţii Mielului.

Un râu cu apa vieţii, limpede ca cristalul, curge din tronul lui Dumnezeu şi al Mielului, prin mijlocul străzii. Pe cele două maluri ale râului creşte pomul vieţii cu cele douăsprezece feluri de fructe, din care nici unui nu mai este oprit. Asta sugerează purtarea de grijă, plină de dragoste, a lui Dumnezeu pentru fiecare anotimp. Frunzele pomului sunt pentru vindecarea naţiunilor - sunt cuvinte în limbaj figurat, exprimând faptul că se vor bucura de o sănătate neîntreruptă.

A. T. Pierson rezumă aceste versete după cum urmează:

„Şi nu va mai fi nici un blestem" - o perfectă absenţă a păcatului;

„ci tronul lui Dumnezeu şi al Mielului va fi în ea," - un guvern perfect;

„şi slujitorii Lui îi vor sluji acolo," - slujire perfectă;

„Ei vor vedea faţa Lui," - comuniune perfectă;

„şi numele Lui va fi pe frunţile lor," - perfectă asemănare;

„Şi nu va mai fi noapte acolo," - perfectă stare de binecuvântare;

„Şi vor domni pe veci de veci," - perfectă glorie.

Îngerul interpret îi aminteşte din nou lui Ioan despre probitatea tuturor lucrurilor ce i s-au descoperit. Domnul Dumnezeu 1-a trimis pe îngerul Său să le arate robilor Săi panorama evenimentelor care trebuie să se întâmple în curând.

Punctul culminant al tuturor va fi glorioasa Venire a Mântuitorului. El ne asigură că Va veni curând (în engleză: quickly), ceea ce poate însemna fie curând, fie deodată, dar curând este varianta preferată. O binecuvântare specială este dată oricărei persoane care păzeşte cuvintele acestei profeţii. Putem face aceasta prin trăirea în nădejdea Venirii Sale.

Când Ioan a văzut şi a auzit aceste lucruri, a căzut la picioarele îngerului, dar i s-a interzis să facă acest lucru. Îngerul nu era decât o fiinţă creată; numai lui Dumnezeu trebuie să ne închinăm

Lui Ioan i s-a spus să nu pecetluiască profeţia aceasta pentru că vremea împlinirii ei este aproape. A pecetlui înseamnă aici a-i amâna dezvăluirea.

Când va veni vremea împlinirii ei, cei nedrepţi vor fi înţepeniţi în nepocăinţa lor. Cei murdari nu vor mai avea şansa de a se schimba, când va reveni Domnul pe pământ. Dar cei drepţi (neprihăniţi) vor continua să trăiască neprihănit iar cei sfinţi vor trăi în sfinţenie.

Din nou Domnul anunţă că Venirea Lui va fi în curând, de data aceasta adăugând promisiunea că îl va răsplăti pe fiecare după munca sa. Din nou El Se identifică pe Sine ca Alfa şi Omega. Acelaşi care a creat toate lucrurile va trage cortina pe scena timpului.

Versetul acesta ar putea fi redat astfel: „Binecuvântaţi sunt cei care împlinesc poruncile Lui" sau „Binecuvântaţi sunt cei care îşi spală hainele" (text marginal). Nici una din variante nu propovăduieşte mântuirea prin fapte, ci mai degrabă că faptele sunt roadă şi dovada mântuirii. Numai credincioşii adevăraţi au acces la pomul vieţii şi la cetatea eternă.

Pe veci excluşi din cer vor fi câinii, vrăjitorii, cei imorali sexual, ucigaşii, idolatrii şi mincinoşii. Prin câini s-ar putea înţelege aici bărbaţii care se prostituează (Deuteronom 23:18), Neamurile necurate (Matei 15:26) sau iudaizatorii (Filipeni 3:2).

Domnul Şi-a trimis îngerul cu acest mesaj adresat bisericilor. El Se numeşte pe Sine Rădăcina şi Vlăstarul lui David. Cât priveşte dumnezeirea Lui, El este Creatorul lui David; cât priveşte umanitatea Sa, El este Descendentul lui David.

Steaua luminoasă de dimineaţă se iveşte pe cer înainte de răsăritul soarelui. Cristos va veni mai întâi pentru biserică, în cadrul Răpirii ca Steaua luminoasă de dimineaţă. Ulterior El va veni pe pământ ca Soare al Neprihănirii cu vindecare pe aripile Sale (Maleahi 4:2).

Două sunt modalităţile în care poate fi înţeles acest verset. Mai întâi, ar putea fi un apel evanghelistic global, cu Duhul, mireasa şi cine ascultă îndemnându-i pe cei setoşi să vină la Cristos, ca să fie mântuiţi. Sau primele trei utilizări ale termenului vino ar putea fi rugăciuni ca să vină Cristos, urmate de două invitaţii adresate celor nemântuiţi să vină la El să capete apa vieţii (mântuirea) şi astfel să fie gata pentru întoarcerea Sa.

Dacă oamenii vor adăuga ceva la lucrurile scrise în cartea aceasta a Apocalipsei sau Revelaţiei, ei vor suferi plăgile (nenorocirile, urgiile) descrise în ea. Întrucât temele acestei cărţi sunt întreţesute pe tot cuprinsul Bibliei, versetul condamnă, de fapt, orice acţiune de falsificare a Cuvântului lui Dumnezeu. O judecată similară este rostită împotriva oricui scoate din cuvintele acestei profeţii. Asta nu se aplică la deosebiri minore de interpretare, ci la atacuri făţişe la adresa inspiraţiei şi completei Bibliei. Pedeapsa pentru această acţiune este pierzarea veşnică. Dumnezeu îi va scoate partea lui de la pomul vieţii (textul marginal NKJV) (varianta: „cartea vieţii" nu este sprijinită de textul grec! Ultimele versete au lipsit din exemplarul în greacă al Apocalipsei pe care l-a avut Erasmus. Prin urmare, el a tradus aceste versete din latină (retroversiune) din Vulgata. Este cea mai nefericită variantă, umbrind ciclul literar complet, adică programul lui Dumnezeu de la izgonirea omului de la pomul vieţii din Geneza 3 şi până la restaurarea lui faţă de sfinţii Lui la sfârşitul ultimului capitol din Biblie). Asta înseamnă că el nu se va împărtăşi niciodată din binecuvântările celor care au viaţă veşnică.

Apocalipsa se încheie cu o promisiune şi o binecuvântare. Promisiunea este că Domnul Isus vine curând. (în engleză: quickly), ceea ce, aşa cum s-a arătat, poate însemna fie curând, fie deodată. Nădejdea unei întoarceri inopinate, subite ar trezi aceeaşi anticipaţie sau veghere ca nădejdea unei întoarceri în curând. Fiecare persoană răscumpărată răspunde la binecuvântata nădejde cu cuvintele: „Amin! Vino, Doamne Isuse!"

După cum Geneza este cartea începuturilor, tot aşa Apocalipsa este cartea împlinirii, consumării. Temele care au fost introduse în prima carte sunt duse până la capăt în ultima carte. Observaţi următoarele paralele:

GENEZA	APOCALIPSA
Crearea cerurilor şi pământului (Geneza 1:1)	Distrugerea cerurilor şi a pământului (Apocalipsa 20:11b) Crearea de noi ceruri şi un nou pământ (Apocalipsa 21:1).
Începutul domniei lui Satan pe pământ (Geneza 3:l-7)	Satan aruncat în iazul de foc (Apocalipsa 20:10).
Pătrunderea păcatului (Gen.3:1-7)	Izgonirea păcatului (Apocalipsa 20:27).
Rostirea blestemului asupra creaţiei (Geneza 3:17-19)	Îndepărtarea blestemului (Apocalipsa. 22:3).
Pierderea dreptului la pomul vieţii (Geneza 3:24b)	Restabilirea accesului la pomul vieţii (Apocalipsa 22:2,19 textul marginal).
Alungarea omului din grădina Eden (Geneza 3:24a).	Omul este primit din nou în Paradis (Apocalipsa 22:1-7).
Moartea pătrunde în lume (Geneza 2:17;5:5).	Moartea este pe veci eliminată (Apocalipsa 21:4).
Căsătoria primului Adam (Geneza 4:1).	Căsătoria celui de-al doilea Adam (Apocalipsa 19:7).
Durerea îşi face loc în omenire (Geneza 3:16).	Durerea este eliminată. (Apocalipsa 21:4).

Şi acum am ajuns la binecuvântarea finală a acestei cărţi minunate a Apocalipsei (Revelaţiei) şi a Cuvântului lui Dumnezeu. Este o încheiere paşnică pentru o carte plină de tunetele judecăţii divine.

Ioan doreşte ca „Harul Domnului Isus Cristos să fie cu toţi oamenii lui Dumnezeu." Există trei variante interesante în manuscrise cu privire la această încheiere.

1. În textul critic Ioan urează harul lui Cristos tuturor - ceea ce nu ar corespunde temei Apocalipsei, de judecată ce stă să se abată peste cei mai mulţi.

2. Varianta tradiţională (TR, KJV, NKJV) este mai bună. Se face urarea harului lui Dumnezeu către „voi toţi" – mulţi dintre ascultătorii şi cititorii Apocalipsei înţelegându-se că erau credincioşi adevăraţi.

3. Cea mai bună variantă, în lumina contrastelor puternice, dintre sfinţi şi păcătoşi în această carte, se găseşte în textul majoritar şi în textul marginal din NKJV: „Harul Domnului nostru Isus Cristos să fie cu toţi sfinţii. Amin."

clickbible.org